

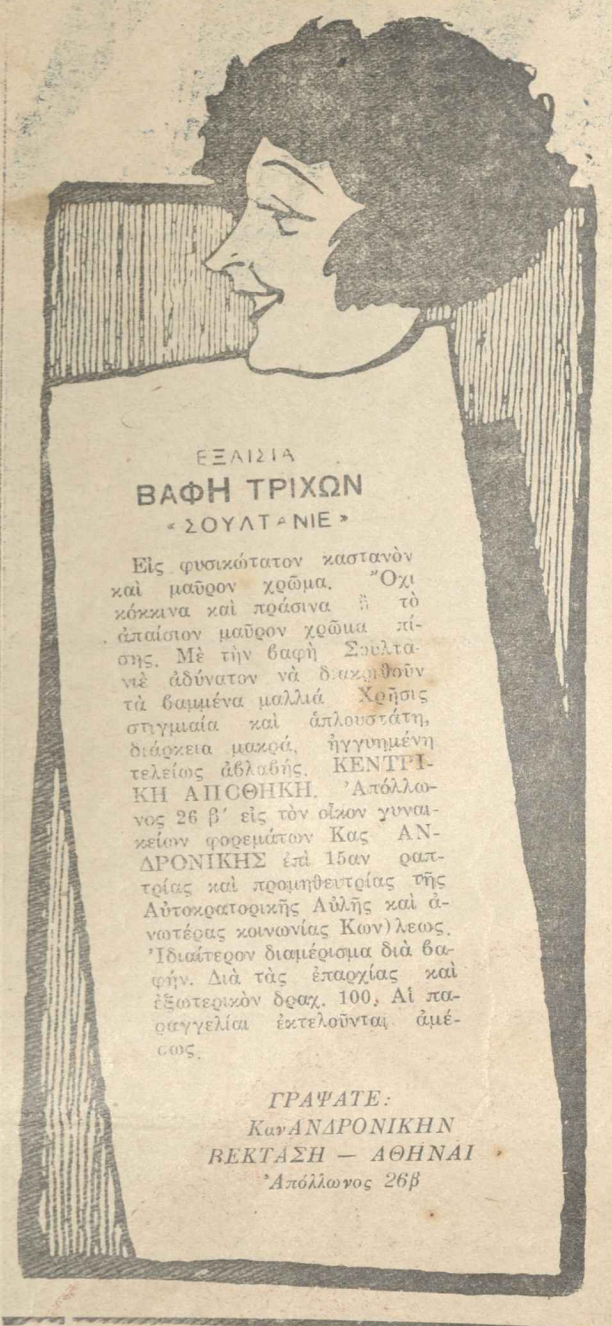
Εβδομάς

ΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΑΙ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930

ΑΡΙΘ 151

ΕΛΛΗΝΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ 2009/08 17
ΑΡΧΙΖΩΝ ΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ERBOLAS

νε κομμένοι και ραμμένοι πάνω στα
δικά τους άγκυρα

Wiggin Wiley.

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΦΟΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΑ

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Άνρι Ντανζόν που έπεσε θύμα για επαγγελματικούς λόγους τα διάφορα σφροονιστήρια και της φυλακής της Γαλλίας, περιγράφει τη ζωή των γυναικών-καταδικασμένων στα σφροονιστήρια του Κλεμόν.

Ο κύριος του Κλεμόν δίνει την εντύπωση μιας Βαβέλ. Είναι δε το μόνο μέρος, όπου μεταφέρονται τα αγγίσια κεφάλια που δεν σφροονίζονται με την τιμωρία παιδιών και γυναικών που έχουν βαρύνοντα εγκλήματα.

Ολόγυρα απ' τον κύριο είναι τα αυστηρά κτίρια του σφροονιστηρίου, που είναι το σοβαρότερο ιδρυμα του φρουρίου του Κλεμόν.

Ένας κρύος δημάτων έδωσε ζωή στην αλλη κ' είδα να παραλείνουν έννη φυλακισμένες. Ήταν, καθώς πληροφορήθηκα τρώφικα του σφροονιστηρίου που θα της έκλειναν στο κελιά, μέχρις ότου αποφασισθεί αν έπρεπε να της δώσουν στα κάτεργα. Και η έννη είχαν προετοιμάσει μαν άσπαιρα στάσεις. Έκείνη που της κατήγγειλε, μα μαγειρίσσα, έχοταν από πίσω, συνοδευόμενη από μια φύλακα. Σταμάτησε τον μικρό δρόμο και πληροφορήθηκα τα διατρέξαντα.

—Είνα κανονικές, είτε μια γυναίκα με γκριζα μαλλιά. Μαζί προετοιμάσαν μαν άσπαιρα άποδράσεις, που θα λάμβανε χώρα στην κουζίνα. Θα όρμωσαν έναντιόν της φύλακος, θα την φέμωσαν κ' άφου έπαυσαν τα κλειδιά, θα έφευγαν... Είναι τρελλές! Πώς θα μπορούσαν να όγουν άφου είναι φρουρός στη γαλλία!... Χωρίς άλλο, θα έπιχειρούσαν να πηδήξουν απ' τον τοίχο! Θα έσπαζαν το κεφάλι τους, γιατί, καθώς βλέπετε, δεν είναι και τόσο χαμηλά.

—Εξέτασα και της στασιάζτριες. Όλες ήταν άσχημες και η στολή της άποικας έκανε να ξεχωρίση η άσχημία των. Ή στολή αυτή άποτελείται από τούσαα, χοντρές κάλτσες και φουστάν από γκριζο μάλλινο ύφασμα. Στους όμους φορούσαν ένα μαύρο πλεκτό. Τα μαλλιά τους κομμένα άλλά γκαρόν ήταν σκληρά και σαν λαδωμένα.

—Έλεγαν:—Δεν το κάναμε για κακό. Το κάναμε στα άσπαιρα!...

—Η φωνή της φύλακος της τρώαζε:—Στ' άσπαιρα... και μια μέρα όρισκοντα στραγγαλισμένες η φύλακες... Όπως έγινε πέρα!...

Συνέχισα την εξέτασή μου. Από της τρεις κλέφτριες που περιλάμβανε ο δρόμος των, η Ρόζα ήταν η μόνη άξιοσημείωτη. Είχε κλέψει τρεισήμισι χιλιάδες φράγκα απ' το άφεντικό της, έναν εισηνοδίκη. Βρήκαν τα χρήματα στο τσαντάκι της. Η Ρόζα ίσχυρίσθηκε ότι ένέργησε κατά σύσταση του πατέρα της, ενός άλκοολικού του χωριού.

—Ο πατέρας μου έχασε την πατρική έξουσία του! Έλεγε, Κι όμως το δικαστήριο του Έδρε μέστελε στο Κλεμόν για πέντε χρόνια.

Στον δρόμο ήταν και μια μαθητευόμενη δολοφόνος, η Βέρθα. Ήταν φρενική στη θέα με τα μαυοκλειστά μάτια της, το πελώριο μέτωπό της και το πρόσωπό της που παραμόρφωναν οι νευρικοί συσπασμοί. Δύο φορές καταδικασθείσα για άλμπετα, έστάλη στους γυνείκες της, για λόγους ύβρις. Είχεν έπιτεθή έναντιόν μιας γρηάς συνταξιούχου, που την είχε στην ύπνωση της.

Η άλμπετα της ήθελε τη Λαμπίρη. Η γρηά, που δεν ήταν ενθαρσυνόμενη από της ύπνωσης της, της ανήγγειλε ότι θα την έδιωχνε. Η Βέρθα έδωσε πρώτα απ' όλα δελόνες στα μπασότα που της σερβίριζε, κ' άφου δεν κατάρθωσε να την δανατώσει μ' αυτόν τον τρόπο, περιέμενε να νυχτώσει για να την χτυπήσει με μια τοιμπίδα στο κεφάλι. Μετά, έφυγε συναποκομίζον.

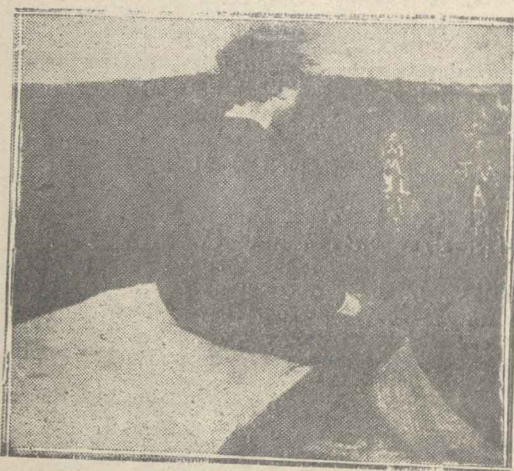
τας τον πορτομάνε της γρηάς. Ή γρηά όμως, εύτυχώς δεν πέθανε.

—Γιατί θέλησε να σκοτώσει; της λέγω.

—Ήθελε να έκδικηθώ!...

Ή άλλες αντίρτισες ήταν άνήλικες πόρνες. Μερικές είχαν συνήθεισε να κλέβουν τα λεφτά απ' το πορτοφόλι του έκαστου πελάτου των, άλλες όμως δεν ήταν κλέφτριες. Το κυριότερο εγκλήμα των ήταν ότι δεν περιέμεναν την νόμιμη ήλικία για να πουλήσουν το σώμα των.

Από που έχόνταν; Απ' τα καταγώνια, απ' το δρόμο, όπου οι σωματέμποροι εύκολα της ψάρεψαν στα δίχτυα τους. Τρεις απ' αυτές ήταν ήδη μητέρες, μολονότι δεν είχαν κλείσει καλά τα δεκαοχτώ κ' έγκατέλειπαν τα παιδιά τους χωρίς να τα συλλογίζοντα καθόλου, φαινομενικώς, δυστυχισμένες ύπόρξεις.

Μια φυλακισμένη που καθόταν στο κρεβάτι της ούτε γύρισε να με δει.

Όλες έπαναλαμβάνουν σαν προσευχή, την ίδια έπαυση:

—Ακόμα τρία χρόνια! Ακόμα τέσσερα χρόνια! Ακόμα δέκα μήνες!...

—Πού είναι η τιμωρία τους; ρώτησα τη φύλακα.

—Θα μέινουν στο κελιά, όσπου να μαρτυρήσουν πού είναι η εξαγορά της άποπέρας.

Όδηγούμενος από μια φύλακα, προχώρησα προς τον κύριο. Διασχίσαμε αλλές, διαδρόμους, εργαστήρια, την έκκλησία. Ήταν εύκολο να ξεχωρίσω της δυστυχισμένες ύπόρξεις που συναντούσα στο δρόμο μου: όσες έβλεπα σαμμένες, θα σφουγγαρίζουν της σκέλης, τα πατώματα, ή να σαρώνουν, ήταν εκείνες που είχαν κριθεί άνικανες να διδάχθουν μια τέχνη.

Ή άλλες έγραβαν πανικά, σεντόνια, έφτιαναν και της στολές των τρώφικων.

Είχα την εντύπωση της αωστηρης πειθαρχίας που όμαζε τα κορμιά και άρρωμοίονε της σκέψης. Τα δυστυχισμένα πλάσματα ήταν τόσο πειθαρχημένα που δεν μπορούσαν να κινήθουν χωρίς διαταγή. «Όρθηκες, σηκώνόντα. «Εργασθείτε», έπαιναν τη δουλειά τους.

Ακόμα κ' αν της διέναι τον ίδιο τρόπο, θα υπάκουαν με τον ίδιο τρόπο.

Όταν της εξέτασα: «Γιατί όρισκεσαι εδώ;» άπαντούσαν με τα ίδια λόγια:

—Για κλοπή για άλμπετα.

Πολλές είχαν ξεπέσει μονομιάς απ' το έργοστάσιο στο δρόμο. Ή περισσότερες όμως έχόνταν απ' το χωριό τους άφου πέρασαν από διάφορα μπάρ και λαϊκά κέντρα.

Απ' αυτό το κοπάδι γεννιόταν μια άτιμώφαιρα άνέκφραστη καταπτώσεως και δυστυχίας.

Μπήκα στους κοτώνας. Μέσα σε μεγάλες

λενικές αθούσες, μια σειρά κελιών: είναι οι κοτώνες των δυστυχισμένων ύπόρξεων.

Σε όλα τα κελιά των κοτώνων του Κλεμόν όρισκοντα η εικόνα μιας άγιας... της άγιας Τερέζας του Λιζιέ. Απ' την λατρεύουν τα άπολωλάτα πρόβατα.

Σ' όλες εκείνες που η αίσθησις και το πνεύμα τους βυθίζόνταν στη λατρεία των θείων, προσέφεραν ένα αντίδοτο. Της συνάθροισης της έβασαν να παίξουν, να τραγουδούν—ήσυχα παιχνίδια και σεμνά τραγούδια. Πρό πάντως όμως για να κατατραβήνουν τα κακά ένστικτά τους, τους έδιναν το αντίδοτο της ύπνωσης.

Ίδου και μια έπιγραφή που ήταν γραμμένη με μεγάλα γράμματα στον μαυροπίνακα της τάξεως, από εκεί δε την άντέγραφαν προσεπτικά στα τετράδιά τους, δέκα, είκοσι φορές, όσπου να την μάθαιναν άπό έξω:

«Η ύπνωση είναι η άρετή που κάνει να όπομένουμε της δυστυχίας μ' έγκατέστηση. Ή ύπνωση άποτελείται από χαρές. Είναι η άρετή που μας έπιτρέπει να περιέμενουμε άσπαιρα να φθάση...»

Διέσχισα μια μεγάλη πλακόστρωτη αλλη για να φθάσω στον κύριο. Άνέθηκα τα πατώματα. Έσπρωξα μια πόρτα. Μπήκα. Ή μουν στο μέσον μιας είκοσάδος φυλακισμένων.

Απ' της είκοσι, μόνον η τρεις είχαν σκοτώσει.

Κι η τρεις καταδικάστηκαν σε δεκαετή έφεση. Ή μια, ξανθούλα, κοκίνα και ήλικωμένη κοπέλλα, έμοιαζε σαν μαθητούλα. Κι όμως, είχε δολοφονήσει την γρηά μητέρα του δουλεντού Μαντέλ, κτυπώντας την με σφαίρι στο κεφάλι, για να της κλέψει ένα εύτεξ ποσόν. Καθώς την εξέτασα μου είπα με ήλικω φωνή:

«Πώς μπόρεσα να κάνω τέτοιο πράγμα; Έγώ δεν μπόρω να κάνω να ύπνωση ούτε έ να έω!»

Κι η άλλες δύο δολοφόνες δεν ήταν από άτυπαθητικές. Το ίδιο μυστήριο της κάλυπτε. Ή Μαρολέ, μια ρουσα Άλσατιανή, είχε σκοτώσει τον άντρα της. Ή Λουίζα, μια Βρετανή δεκατέντε χρονών, είχε πνίξει, μέσα σε έξη μήνες, δύο παιδάκια, ένα άγόρα κ' ένα κοριτσάκι που φύλαγε.

Κι όμως, απ' της φυλακισμένων του κύριου, μόνες αυτές η τρεις δολοφόνες είχαν άνθρώπινα χαρακτηριστικά. Ήταν δύσκολο να κιντήξεις της άλλες δίχως να τρομάξεις. Πρόσωπα τερατώδη, κτηνωδεις φαιονομίες.

Ξανειδα της ποιόνες στασιάζτριες στον πυργίσκο. Εκεί είναι το σφροονιστήριο.

Στην τύχη, άνοιξα ένα παραθύρι: μια φυλακισμένη, που καθόταν στο κρεβάτι της, ούτε γύρισε να με δει. Μου άνοιξε το κελιά. Ή ίδια άδιαφορία. Την εξέτασα. Άρχισε να γελά ήλθια.

Άνέθηκα στο έπάνω πάτωμα όπου τα κελιά είναι άπομονωμένα με διπλές πόρτες. Ήταν δύο φυλακισμένες σ' αυτή την έπινδυνη συνοικία, μια Κορσικανή και μια Ίσπανόλα.

Ρώτησα την πρώτη, που ήταν άποσχολημένη με τη ραπτική, γιατί την είχαν τιμωρήσει και μου άποκρίθηκε:

—Γιατί είμαι κακή.

Είχε έπιχειρήσει να σκοτώσει μαν άλλη φυλακισμένη.

Ή Ίσπανόλα, καθώς περνούσα, μου ζήτησε χάρη. Ήταν πολύ όμορφη κοπέλλα και την είχαν φυλακίσει γιατί είχε συμπλακή.

Καθώς κατέβαινα, ήταν η ώρα που διασκεδάζαν η φυλακισμένες—είδα της τρώφικες σφουγγαλισμένες—να χορεύουν στην αλλη του πυργίσκου, στους ήχους της «Ραμόνας» και της «Παλαχάρις».

«Τού έρωτα έννοιωσε το χάδι μέσ' στην παρθένα της ψυχής, γι' αυτό κ' άμάρτησ' ένα βράδυ και τώρα λύνει στην προσευχή...»

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ζίπσυ Γκράντ, κόρη ενός βασιλέως του γάλλους, απ' το Πίταμπουργκ των Ήνωμένων Πολιτειών. Μελαγχολική με ώραίο κανονικό πρόσωπο. Έπιδημικές χειρονομίες. Ίδιότροπη τουαλέττα.

Ο κύριος Ταρντίνι, νεαρός Ίταλός, πολύ όμορφος. Κατεστραμμένος απ' τον πόλεμο. Εθγένητα άπόλυτη, μα κίπως είρωνική. Βλέμμα άσταχτικό και ζηλιάρικο.

Άρθουρ Γκρήν, τύπος αγριού καλής οικογενείας. Πλούσιος, άσφαλώς. Βλάκας, χωρίς άμφιβολία. Παραπάνω από εύγενής. Διόλης, άρροστιάρης, ένοχλητικός.

Γερτρούδη, συνοδός της Ζίπσυ. Γερνοτόκη, στρουμπουλή. Λατρεύει την κυρία της.

Σκηνή Α.

(Στην Βενετία, σ' ένα κατάστημα άρχαιοτήτων, όπου ο Ταρντίνι πουλά στους περιηγητές τα λείψανα οικογενειακών μεγάλειων. Ή Ζίπσυ και η Γερτρούδη ήρθαν με τη γόνδολα του ξενοδοχείου των σ' αυτό το ίσόγειο του παλιού μεγάρου για να κάνουν ψώνια.)

Ζίπσυ (δείχνοντας ένα ύπεροχο ύφασμα κεντημένο με μετάξι).—Πόσα;

Ταρντίνι.—4 χιλιάδες λίρες.

Ζίπσυ.—Όχι. Τ' αγοράζω. Θα κάνω μ' αυτό ένα θανάσιο πανωφόρι.

Ταρντίνι.—Όχι.

Ζίπσυ (προσέδλημένη).—Γιατί;

Ταρντίνι.—Γιατί πουλώ αυτό το κομμάτι, άλλά με τη συμφωνία να μην το κόψουν.

Ζίπσυ.—Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε.

Πληρώνω. Αυτό είναι όλο. Δεν αγοράζω και συμβούλες.

Ταρντίνι.—Τότε, λυπάμαι πολύ δεσποινίς, μα δεν το πουλώ.

Ζίπσυ.—Δίω 6 χιλιάδες λίρες!

Ταρντίνι.—Όχι.

Ζίπσυ.—8 χιλιάδες!

Ταρντίνι.—Όχι.

Ζίπσυ.—Αγοράζω το μέγαρο και το κατάστημα!

Γερτρούδη.—Ό! Ζίπσυ...

Ταρντίνι.—Δεν είναι για πούλημα...

Ζίπσυ.—Θα σας αγοράζω και σας μαζή, ως τόσο, αν δεν ήσασταν τόσο άυθάδες. (Γυρίζει στη γόνδολα της γελώντας). Ο Ταρντίνι σηκώνει τους όμους, μα έργεται στο κατώφλι του μεγάρου του για να βλέπει άκόμα τη Ζίπσυ, που σκέφτεται ήδη άλλα πράγματα.

Σκηνή Β.

(Στο διαμέρισμα της Ζίπσυ Γκράντ. Ή Ζίπσυ περιμένει τον οδηγό, που ζήτησε για να της δείξει τη Βενετία, και που κατά τη θέλησή της πρέπει να είναι άνθρωπος του κόμματος. Κτυπούν. Μπήνει ο οδηγός. Είναι ο... κύριος Ταρντίνι.)

Ζίπσυ.—Σας άναγνωρίζω.

Ταρντίνι.—Με κολακίζετε.

Ζίπσυ.—Είστε έμπορος... και οδηγός στις έλεύθερες ώρες σας;

Ταρντίνι.—Μάλιστα.

Ζίπσυ.—Έξερτε το έπαγγελμά σας;

Ταρντίνι.—Άρκετά άσχημα για να ήλω να το έξασκώ.

Ζίπσυ.—Έξερτε τους δρους;

Ταρντίνι.—Τους δικούς σας; Όχι. Άλλά τους δέχονται εκ των προτέρων.

Ζίπσυ.—Εν πρώτοις πάρτε χρήματα για να έξοδα. Θα γράφετε με έμπειρία τα έξοδά σας.

Ταρντίνι.—(Λίγο ώχρος απ' την προσβολή).—Θα κάνω σαν να έπρόκειτο για μένα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

René Bizet

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ...

Σκηνή Γ.

(Δέκα μέρες έπειτα. Σε μια μελαγχολική προκυμαία, που την κάνει άκόμα πιο λυπητερή, το μενεξεδένο σούρουπο).

Ταρντίνι.—Είμαι ένας αίσθηματικός οδηγός, Ζίπσυ. Σας ώδήγησα από χίλιους δρόμους προς τον έρωτα. Σας στενοχωρεί αυτό; Ζίπσυ.—Όχι. Ο δρόμος ήταν χαριτωμένος. Λοιπόν; Μ' άγαπάτε;

Ταρντίνι.—Ναι.

Ζίπσυ.—Ός το θάνατο;

Ταρντίνι.—Όχι. Ός το γάμο. Είναι λιγώτερο ρωμαντικό...

Ζίπσυ.—Μα πιο τολμηρό...

Σκηνή Δ.

(Το διαμέρισμα των νεόπαντρων στο

—Όποτε κάνετε τον οδηγό στις έλεύθερες ώρες σας;

«Ξενοδοχείο της Διανοθέλασσας». Ή Ζίπσυ θέλει να φύγουν στο Πάρισι. Ο Ταρντίνι διασάζει. Δεν θέλει να ζήσει με τα κομμάτια της γυναίκας του, αντίθετως προς ό,τι η αρχή αυτού του διαλόγου υποσεί να άρρησε να έννοηθ). Ζίπσυ (στην άγκαλιά του κόμητος βλέπει το δαχτυλίδι, που έχει στο μεσάιο του δαχτυλίδι σου, αγαπημένο μου. Τι θέλει να πει;

Ταρντίνι.—Απαιτούμε να μας ύπακούουν».

Ζίπσυ.—Απαράδεκτο.

Ταρντίνι.—Είμαι όμως στον πληθυντικό...

Ζίπσυ.—Τότε, τόσο το καλλίτερο...

Πάμε να έτοιματώσουμε για το ταξίδι μας.

Ταρντίνι.—Όχι... Άς μεσινουμε άκόμα λίγο. Πρέπει να φροντίσω για το κατάστημά μου. Έχω άρρίσει μερικές μεγάλες έπιχειρήσεις...

Ζίπσυ.—Μου είναι άδιάφορο. Είπα: φεύγω για το Πάρισι.

Ταρντίνι.—Κι' εγώ είπα: δεν φεύγω.

Ζίπσυ.—Άγαπητέ μου, έχεις άδικο να μου έναντιώνεσαι. Θα φύγω μόνη.

Ταρντίνι.—Θα μείνεις.

Ζίπσυ.—Ναι... στο δωμάτιό μου. Και δε θα με έναδης πιά. Θα έέρης, φαντάζομαι,

Σκηνή Ε.

(Γερτρούδη και Ζίπσυ στο δωμάτιο της τελευταίας. Ή Γερτρούδη από καιρό σε καιρό μισανόηγε την πόρτα για να δει τί κάνει ο κύριος).

Ζίπσυ.—Λοιπόν;

Γερτρούδη.—Είμαι πάντα στην ίδια θέση.

Ζίπσυ.—Κοιμάται;

Γερτρούδη.—Όχι. Καπνίζει.

Ζίπσυ.—Δεν θα ύπνωση άκόμα;

Γερτρούδη.—Όποτε έκείνος, το φοβόμαι πολύ.

Ζίπσυ.—Θα τον δαμάσω.

Γερτρούδη.—Ναι... μα πότε;

Σκηνή ΣΤ.

(Στο χώλλ του ξενοδοχείου. Ο Ταρντίνι βλέπει να φθάνη, σκαμμένος μέσα στο χειμωνιάτικο έπανωφόρι του, ο Άρθουρ Γκρήν, που τρεις μέρες τώρα η Ζίπσυ προσπαθούσε να τον παρουσιάσει ως άντιζήλο. Έβρασε μέσα με τέτοια τόλμη, ώστε να κάνει τον κόμητα να πιστέψη ότι ο Άρθουρ, ένας παιδικός της φίλος, μπορούσε να είναι και έραστής της. Κρούτηκα στο δωμάτιό του νέου, όπου δέχτηκε τον Ταρντίνι τρελλό απ' τη ζήλεια, ενώ η Γερτρούδη φρονώντας τα παπούτσια του Άρθουρ έκανε βόλτες πάνω και κάτω στον διάδρομο, σαν να περιέμενε την άναχώρηση του σύζυγού για να πείσει στην άγκαλιά της φίλης του. Πραγματικά όμως, κατά διαταγή της Ζίπσυ, ο Άρθουρ έφυγε απ' το ξενοδοχείο και όταν ο κόμης τον έβλεπε μπρός του έγειρε πέρασε μια νύχτα δεν έβρε ποτέ, και έχει άσπαιρα ένα φοβερό συνάχι).

Ταρντίνι.—Δεν ήσουν μαζί με την γυναίκα μου;

Άρθουρ.—Νί; πώς;

Ταρντίνι.—Τι συμβαίνει λοιπόν;

Άρθουρ.—Λέγα ότι άρρεπα ένα φοβερό κοινόλογημα για το χαστί της Ζίπσυ (φταρνίζεται).

Ταρντίνι.—Έξηγησου, σε παρακαλώ, γιατί θα τρελλαθώ...

Άρθουρ.—Είμαι πολύ άπλό... (φταρνίζεται). Ή γυναίκα σας με πάινει για παιχνίδια της... Θέλησε να σας κάνει να πιστέψετε ότι μ' άγαπά. Θα μπορούσε να μ' άγαπήσει, άσφαλώς. Μα δεν φαίνεται να το έχει άποψή... (φταρνίζεται). Άγαπά, έσας... δυστυχώς... Σκέφτηκε ότι θα όρεθότατα, ότι ήμουν μαζί της στο δωμάτιό μου... Πηγαίνετε να τη δείτε... Είμαι θεός, ότι θα κλαίει. (Κλαίει κι' έκείνος).

Ταρντίνι.—Μα κλαίει κι' εσύ;

Άρθουρ.—Ναι, φταίει το συνάχι μου... (φταρνίζεται πάλι).

Σκηνή Ζ.

(Στο δωμάτιο του Άρθουρ. Ο Ταρντίνι και η Ζίπσυ. Ο κόμης δέχτηκε τη γυναίκα του πεσμένη στο κρεβάτι να χλαίει με λυγμούς. Την άναστήκωσε άπλά στην άγκαλιά του).

Ταρντίνι.—Όποτε όλα αυτά ήταν για να γελάσω;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Η Κε Μπουμπέρ είχε μεγάλη αδυναμία στα ρομάντσα του Λεόν Καρβίλ. Όταν έβλεπε πώς ο συγγραφέας ήταν παλιός συμμαθητής του σκύδου της, φώναζε:

—Ο Ρισάρ, αν τον καλούσε θα μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση!

—Μά, αγάπη μου, ο Καρβίλ είναι λανθασμένος συγγραφέας και πηγαίνει μόνο σε πλουσιότατα, που έχουν υπηρεσία και αυτοκίνητο.

—Θα κάνω εξαίρεση για ένα παλιό του φίλο. Η βίλλα μας δεν είναι πλούσια, είναι όμως άνετη. Άλλωστε, είμαι περιεργή να μάθω αν είναι όπως τον φαντάζομαι.

—Αγάπη μου, οι συγγραφείς είναι σπανίως, όπως τους φαντάζεστε.

—Γράψε του σου. Να του πης ναρθή μαζί με τη γυναίκα του.

Και ο Ρισάρ υπάκουσε στη Ζορζέτα. Η απάντησή δεν άργησε πολύ:

«Φίλιππα, «Πολύ ευχαρίστως...Θέλει την προσεχή εβδομάδα; Το Σάββατο, λόγω χάρις. Θάρω σπίτι σου στις δέκα... Μόνο, γιατί δεν έχω σκληρότητα ακόμα με τα δεκά του γάμου. Είναι μεγάλη η καλωσύνη σου να θέλεις να με φιλοξενήσεις πολύ καιρό, αλλά δεν θα κάνω κατάχρησιν. Θα επιστρέψω τη δεύτερη πρωί από Παρίσι. Ευχαριστούμαι εκ των προτέρων, που θα κάνω την γνωριμία της Κε Μπουμπέρ.

«Φίλιππα, «Λεόν Καρβίλ.»

και το φινάλε ήταν να φύγει η υπηρέτρια την ίδια μέρα.

—Και τώρα, τι γίνεται; στέναζε η Κε Μπουμπέρ. Αν δεν ήταν τουλάχιστον ναρθή ο φίλος σου ο συγγραφέας, τα βολέβαμε.

—Πάρε άλλη υπηρέτρια.

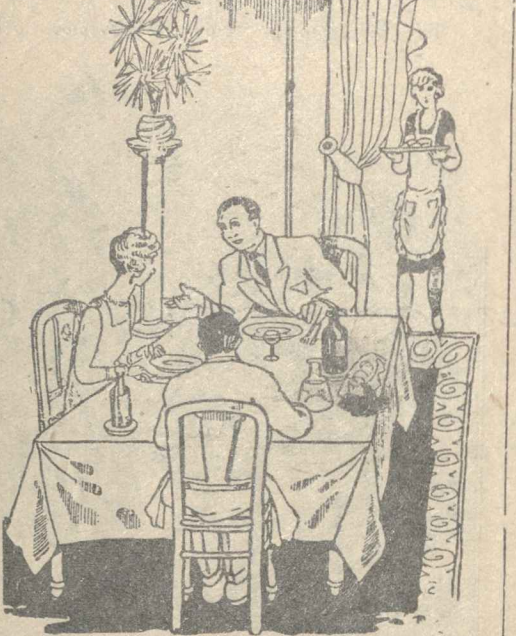
—Δεν βρίσκεται εύκολα, τό ξέρεις.

—Τί να κάνουμε;

—Έχω μία ιδέα... Για δύο μέρες, η Ρενέ δεν θ' άρνηθώ να γίνω... καμαριέρα μας.

Πραγματικά, η Ρενέ δέχτηκε να φορέσει την ποδιά και να μιλή στο τρίτο πρόσωπο στους Μπουμπέρ.

—Τί λαμπρή εξαδέλφη! είπε συγκινημένος ο Ρισάρ. Σίχεις την κατάσταση...Θα σε ανταμείψουμε.

Του έκανε πολλή εντύπωση η Ρενέ...

—Όχι, δά... Αυτό δεν είναι τίποτα στή τσάσε καλονόμης σας...

Την επομένη, ο Λεόν Καρβίλ ήλθε στην υποδείχθείσα ώρα. Ήταν ένας ανοιχτόκαρδος άνδρας ως αράντα δυο χρονών, συμπαθητικός, που κατέπληξε άμεσως τη Ζορζέτα με την εγκάρδιότητά του.

Κι' άλλωστε, του έκανε πολλή εντύπωση η Ρενέ. Σε μία στιγμή, που είχε βγεί έξω, φαινόταν.

—Χαριτωμένη, η καμαριέρα σας, πολύ χαριτωμένη! τα συγχωρητήρια μου... Είστε επιδέξιοι, αφού ανακαλύψατε τέτοιο θησαυρό. Όμορφη κοπέλλα, ελκυστικό πρόσωπο, εξαιρετικό τατόπι, αξιοπρέπεια... Σας ζητώ...

—Α! ναι, είναι πολύτιμη, φιθόρσις η Ζορζέτα, λιγάκι στενοχωρημένη, ενώ ο Ρισάρ, γυρνώντας φιλικά τον ώμο του παλιού συμμαθητή του, έλεγε:

—Ζορζέτα, ο Καρβίλ ενδιαφέρεται για την καμαριέρα!

—Εκείνη μαγειρεύει; ρώτησε ο συγγραφέας.

—Εκείνη, αγαπητέ μου.

—Μά έχετε τον πολυτιμότερο θησαυρό. Την επομένη, η εξαδέλφη των Μπουμπέρ, που υποδύονταν μ' επισημότητα τον ρόλο της, υπήρχε στο δωμάτιο του Καρβίλ με μία σκούπα στο χέρι.

Στο κοινοδίνο είδε άμεσα ένα χαρτάκι, όπου ο συγγραφέας είχε γράψει κάτι. Διάβασε:

«1ο. Δεσποινίς Ρενέ, πόσα κερδίζετε εδώ;

«2. Θα δεχόσαστε να διευθύνετε το σπίτι ενός γεροντοπαλιχάρου;

«Απαντήσατε, παρακαλώ.»

Η Ρενέ ήταν σε άμυνα. Σκέφτηκε στη αρχή να μην απαντήσει, αλλά ο συγγραφέας της ήταν συμπαθητικός. Συλλογίστηκε:

—Αν τον έπαιρνα λιγάκι στο φιλό... θα διασκεδάσα.

Βιαστικά, έγραψε, αντίκριστη πρώτη φορά.

«Εργάζομαι για τη δόξα.»

Και στη δεύτερη:

«Ναι, υπό τον όρον το γεροντοπαλιχάρου να δεχθώ να γίνω σύζυγός μου.»

Όταν αργότερα, ο Καρβίλ ανέθεσε στο δωμάτιό του και διάβασε τις εξοφτικές: πανθήσεις, έμεινε για μία στιγμή σκεπτική.

Η κατεργαρία είναι έξυπνη, σωστό διαβολόδοσο!... Και τί μορφο γράψιμο, με κρουλό, της μόδας! Πρέπει να πάρω μερικές πληροφορίες.

Βγαίνοντας απ' το δωμάτιό του, βρήκε τους Μπουμπέρ στον κήπο και τους είπε:

—Συγγνώμη, πρέπει να πάω να τηλεφωνήσω, θα επιστρέψω σε μισή ώρα.

—Έδώ, φίλε μου, είσαι σαν στο σπίτι σου, είπε ο Μπουμπέρ, σ' αφήνουμε ελεύθερο.

Γοργώ από μία ώρα ο Καρβίλ επέστρεψε, αφού πήρε της πληροφορίες από μία γυναιτσά.

Είπε στον Μπουμπέρ:

—Θα μου πης την αλήθεια και μόνη την αλήθεια... Είμαι πολύ παρατηρητικός... Διαβάζω στην ψυχή των ανθρώπων, αυτή είναι η δουλειά μου... Λοιπόν, έχω την πεποίθηση πως η Ρενέ δεν είναι καμάρια σου. Για να βεβαιωθείς έκανα πως ήθελα δίνει να σάς την κλέψω.

Κι' έβγαλε απ' την τσέπη του το χαρτάκι με της απαντήσεις:

—Να η χιουμοριστική απάντησή, που έκανε στή ερωτήσέ μου... Έ λοιπόν, μου άρεσε υπερβολικά κι' έχω άπομνηστικές για το γάμο. Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου για την ποίκα, αρκεί να μου γουστάρη η γυναίκα.

Πληροφόρησε την λοιπόν πως είναι πρόθυμη να δεχτώ τον δεύτερον δρο, αν η διαφορά της ηλικίας δεν είναι εμπόδιο.

Ο Μπουμπέρ δεν μπορούσε να συνέλθω απ' την κατάπληξή του.

—Τί με κυττάζεις; Μιλώ πολύ σοβαρά, φίλε μου, τρέχα γρήγορα στην κουζίνα, έλασε την και να της πης να καθίσει μαζί με στο τραπέζι, να γευματίσουμε...

Φαντάζεσθε βέβαια την έκπληξη της Ρενέ όταν ο Ρισάρ της κοινοποίησε της πρότασης του συγγραφέως.

—Αν παντρευτεί την Ρενέ, είπε η Κε Μπουμπέρ, θ' ανέβη πολύ στην εκτίμησή μου.

Ο Ρισάρ ξαναγύρισε κοντά στον ελκυστικό του, τραβώντας απ' το μανίκι την αστασιμένη Ρενέ. Ανήγγειλε χαμηλόφωνα:

—Φίλε μου, νομίζω πως δεχεται... Ο ρόλος μου σταματά ως εδώ... σ' αφήνω μαζί.

Ο Καρβίλ είχε πιάσει το χέρι της Ρενέ εξέτασε την άκρη των δακτύλων και είπε:

—Να ένα χέρι δακτυλογράφου.

—Το μαντεύσατε, κύριε, είμαι στενοδακτυλογράφος.

—Αλλά η όνειρευστη σύζυγός για ένα συγγραφέα, γιατί θα είναι ταυτοχρόνως, η παστή συνοργάστου.

Και υάντασε στα μάτια της Ρενέ μία σιωπηλή συγκατάθεση, ενώ ο Μπουμπέρ φέρονσε σ' αυτή της γυναίκας του:

—Φαντάσου... τί δεινότερο! Μάντεψε ότι ήταν δακτυλογράφος... Μις τέτοια φιλολογική δύναμη, πώς να μη γράφω ρομάντσα!...

A. KROZIER

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Μία από της σπουδαιότερες και περισσότερο άγνωστες σελίδες της Ναπολεονταίου 'Εποποιίας είναι η περίφημη Ισπανική στρατιά, που έλαβε χώραν στα 1808 και θεωρήθηκε πρόδρομος της καταστροφής του Μεγάλου Ναπολέοντος.

Για την άδικη αυτή εισβολή των αυτοκρατορικών στρατευμάτων σε μία χώρα ελεύθερη, η οποία στο κάτω-κάτω δεν τους είχε δώσει καμιά αφορμή πολέμου, έλαχιστες λεπτομέρειες είναι γνωστές. Τελευταία έτους να πείση στα χέρια μας το ημερολόγιο ενός Γάλλου λοχαγού, που έλαβε μέρος στην εκστρατεία αυτή. Το βιβλίο αυτό—πρωτοτυπώθηκε στο 1856—είναι σήμερα σπανιότατο. Περιέχει χίλιες δυο λεπτομέρειες για τα αίτια, που προκάλεσαν την ανάμειξη του Ναπολέοντος στα εσωτερικά της Ισπανίας—και την αντικατάσταση της εθνικής της δυναστείας, από την δυναστεία του ίδιου του αδερφού του. Άξιζε νομίζουμε, να μεταφέρουμε εδώ μερικές από της λεπτομέρειες αυτές, χάριν των αναγνωστών μας.

Όταν εξεράγη η Γαλλική 'Επανάσταση, ο βασιλεύς της Ισπανίας Κάρολος ο 4ος ακολούθησε την πολιτική των γειτονικών κρατών της Γαλλίας. Κατά την δική του άτυχου Λουδοβίκου 16ου ο βασιλεύς της Ισπανίας κατέβαλε κάθε ανθρώπινη προσπάθεια για να τον σώσει.

Όταν το κεφάλι του δυστυχισμένου αυτού μονάρχου έπεσε στη λαμψητόμα, μία κραυγή φρίκης διέτρεξε όλκληρη την Ισπανία, και σύσσωμο το έθνος επεδιοκίμασε την κυδέρνησή του, που εκήρυξε τον πόλεμο εναντίον των εθιμών του βασιλείως των.

Στην αρχή, ο Θεός του Πολέμου, φάνηκε ευνοϊκός στους Ισπανούς. Γοργώ από λίγο όμως, την μία ήττα διαδεχόταν η άλλη...

Τα δημοκρατικά στρατεύματα διαβήκαν τα Πυρηναία, και οι Ισπανοί αναγκάστηκαν να υπογράψουν ειρήνη με τους Γάλλους.

Την διαξαγωγή των διαπραγματεύσεων για την ειρήνη είχαν αναλάβει ένας νεαρός υπουργός, ευνουχισμένος του βασιλείως, ο Μανουέλ Γοδουά.

Ο Γοδουά κατώρθωσε κάτι πολύ δύσκολο: έπεισε τους Γάλλους να επιστρέψουν στην Ισπανία της επαρχίας της που είχαν κατακτήσει, πράγμα που δεν κατώρθωσαν να πετύχουν ούτε οι Πρώσοι. Μετά την επιτυχία της αποστολής του αυτής, ο βασιλεύς άπείναμε στον Γοδουά τον τίτλο του πρίγκηπα ντε Λά Παί, και τον έγερσε πλούτη.

Από τότε, ο Γοδουά έγινε ο ισχυρότερος παρών της Ισπανικής πολιτικής.

Εν τώ μεταξύ, τα πολιτικά γεγονότα στη Γαλλία διαδεχόνταν ραγδαία τ' ένα τ' άλλο. Ο Ναπολέων έγινε αυτοκράτωρ, και, από νίκη σε νίκη, κόντευε να κατακτήσει όλκληρη την Ευρώπη.

Όσοι βασιλείς δεν ανήκαν στο στρατόπεδο των εχθρών του ήταν, αναγκαστικά, συμπαρτί του. Ένας απ' αυτούς όμως, ο βασιλεύς της Νεαπόλεως, όταν στα 1805, έλαβε της Αυστρίας, παρεπρόνθησε: Συγκέντρωσε στο βασιλείο του ρωσικό και αγγλικό στρατό, και επεχείρησε να κυτρήσει τα νώτα του Ναπολέοντος, τα οποία διοικούσε ο Μασσένα.

Ο Ναπολέων δεν είπε τίποτα. Λίγες μέρες όμως κατόπιν, μετά την περίφημη νίκη του 'Αουτερλιχ, έστειλε ένα γράμμα στον βασιλέα της Νεαπόλεως, δια τού οποίου του άγγειλε ότι... η δυναστεία του είχε παύσει να βασιλεύει!

Γοργώ από λίγες μέρες, πράγματι, ο γαλλικός στρατός εισήλασε στην Νεαπολή, έδιωξε τον βασιλέα της, κι' εγκατέστησε στο θρόνο του τον αδελφό του Ναπολέοντος 'Ιωσήφ.

Όλες η ευρωπαϊκές δυνάμεις, θέλοντας και μή, αναγνώρισαν τον αδελφό του αυτοκράτορος της Γαλλίας ως βασιλέα της Νεαπόλεως. Μόνον η Ισπανία εδίστασε να προβή στην αναγνώριση αυτή. Ο Φερδινάνδος της Νεαπόλεως ήταν, βλέπετε, συγγενής του Καρόλου της Ισπανίας. Δένε μάλιστα ότι ο Ναπολέων, όταν έλαβε την άρνηση του Καρόλου ν' αναγνωρίσει τον 'Ιωσήφ, είπε:

—Δεν πειράζει... Αφού αυτός άρνείται, θα τον αναγνωρίσει ο διάδοχός του!

Από την ημέρα εκείνη, η έκπτωσις του Καρόλου είχαν αποφασισθή.

Ο Κάρολος ο 4ος, στο μεταξύ, διεξήγε διάφορες συνεννοήσεις με τους εχθρούς της Γαλλίας για να ενωθή μαζί τους. Ο ευνουχισμένος

του ευνουχισμένος του! Ο διάδοχος, φυσικά, δεν είχε καμιά όρεξη να συγγενέψη έτσι με τον πιο θανάσιμό του εχθρό. Κατά συμβουλή διαφόρων φίλων του, για ν' αποφύγη την γάμον αυτόν έγραψε στον Ναπολέοντα ζήτηντας τον να του... βρή αυτός νόφη. Ο Γοδουά πληροφορήθηκε από τους σπιούνους του την ενέργεια αυτή του πρίγκηπα. Και με την έπιβολή που είχε στον Κάρολο, του έμαγαλοποίησε τα πράγματα και τον έπεισε ότι η πράξη αυτή του γιού του έσημαινε... συνωμοσία και απόπειρα δολοφονίας εναντίον του!... Κι' έτσι ο ευσίτος Κάρολος διάταξε την σύλληψη του διαδόχου του Θρόνου, και την καθίρεσή του...

Ο Γοδουά εθιμάτευε. Ενόμιζε δηλαδή πως εθιμάτευε, γιατί το αποτέλεσμα του σκανδάλου αυτού ήταν να γίνη ακόμη πιο λασπητός στο λαό, κι' ο διάδοχος ακόμη πιο λατρετός.

Αυτό, άλλωστε δεν άργησε και πολύ να εκδηλωθή.

Εν τώ μεταξύ όμως ο γαλλικός στρατός κατέλαβε όλα τα όχυρα της Ισπανίας, και ο Ναπολέων έριξε τη μάσκα.

Έστειλε εφαιρικά έναν απεσταλμένο του στον πρίγκηπα ντε Λά Παί, δια τού οποίου υπέβαλε διαφόρους όρους, και μεταξύ αυτών ζήτησε να του παραχωρηθούν διάφορες Ισπανικές επαρχίες, απειλώντας, διαφορετικά, να προχωρήσει ως τη Μαδρίτη.

Ο Γοδουά, βλέποντας την κατάρρευση της πολιτικής του, τάχασε. Άντελήφθη ότι το αποτέλεσμα των επιπολαίων ενεργειών του ήταν να μεταβληθή η Ισπανία σε γαλλικό προτεκτοράτο. Ο λαός έτρεφε προς το μέγαρο του Γοδουά κραυγάζοντας:

—Θάνατος στον Γοδουά!...

Μέσα σε λίγες στιγμές το μέγαρο του ευνουχισμένου παραδόθηκε και λεηλατήθηκε. Τον ίδιο δεν τον βρήκαν πουθενά.

Κατά τον ίδιο τρόπο λεηλατήθηκαν και τα σπίτια των όπαδων του. Και ο Κάρολος αναγκάστηκε να υπογράψη την παραίτησή του από το Θρόνο υπέρ του υιού του Φερδινάνδου.

Ο Γοδουά όμως, δεν το είχε σκάσει όπως έλοι είχαν νομίσαι. Όταν το σπίτι του είχε κυκλωθή από το μανιασμένο πλήθος, βλέποντας πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος φυγής, έγκλισε της τσέπης του με χρυσάρι, και κρύσθηκε κάτω από ένα πάπλωμα όπου έμεινε ακίνητος επί τριανταετή ώρες...

Την μεθεπομένη, όταν επεχείρησε να βγίη στο δρόμο, ένας στρατιώτης τον ανεγνώρισε και τον συνέλαβε.

Σε μεταξύ ο Μουράτ είχε μπει στη Μαδρίτη. Και τότε συνέβησαν δύο γεγονότα, που έκοψαν την τύχη της Ισπανίας: Ο Φερδινάνδος επέγχε να επισκερθή τον Ναπολέοντα στην Μπαγιόν. Πηγαίνοντας, είχε το λόγο του Ναπολέοντος ότι θα τον ανεγνώριζε ως βασιλέα. Άντ' αυτού όμως, ο Ναπολέων τον απειλάτωσε. Ο Μουράτ, ε' άλλου, ελευθέρωσε δια της βίας τον Γοδουά. Οι Ισπανοί, τότε, επέστρεψαν εναντίον των γαλλικών στρατευμάτων της κατοχής. Ο Μουράτ τους εκτόπρε αλύπητα. Μέσα σε μία μέρα μόνο, χιλιάδες πέσανε νεκροί μέσα στους δρόμους της Μαδρίτης.

Σήμερα, η Γαλλία εκέρδισε την Ισπανία! είπε ο Μουράτ το βράδυ της ημέρας εκείνης στον Ισπανό υπουργό των Στρατιωτικών Φαρέλλ.

Τούαντιον σήμερα την έχασε για πάντα... απήντησε ο υπουργός.

Και δεν είχε άδικο. Από την ημέρα εκείνη έμεινε ένας σκληρός αγών μεταξύ των Γάλλων και των Ισπανών, ο οποίος δεν επέκρωτο να λήξη παρά με την συντριβή του Ναπολέοντος.

Ίδου τί είχε συμβή: Ο Κάρολος 4ος, πιαζόμενος από τον Γοδουά, ήθελε να εξαναγκάση τον γιό του να παντρευτεί μίαν κοινιάδα

του μάλιστα πρίγκηπα ντε Λά Παί, εθιμοσίεσε ένα διάγγελμα δια τού οποίου έκαλούσε τον λαό στα όπλα. Τότε όμως επήλθε η άλλη θριαμβευτική νίκη του Ναπολέοντος στην 'Ιενα.

Όταν η είδησις της νίκης αυτής, που έσημαινε και το τέλος του πρωσικού κράτους, έφτασε στην Ισπανική Αύλη, μεγάλη απελπισία κατέλαβε όλους. Θέλοντας να εξευμενίσω κάπως τον Ναπολέοντα, ο Γοδουά έστειλε στο Βερολίνο έναν έμπιστό του πράκτορα να τον βοηθή, για να του ζήτηση συγγνώμη, και να του κάνει ότι ήθελε, και της εξευτελιστικώτερες ακόμη παραχωρήσεις.

Στο μεταξύ ο Ναπολέων, ακολουθώντας το σχέδιό του, υπό το πρόσχημα της κατακτίσεως της Πορτογαλλίας, είχε συγκεντρώσει στην Ισπανία πολλά στρατεύματα—άνω των εκατό χιλιάδων ανδρών. Γενικός αρχηγός των στρατευμάτων αυτών ήταν ο μέγας δούξ του Βέργ—τότε ακόμα—Μουράτ. Κι' ενώ ο Μουράτ προχωρούσε προς την Μαδρίτη, η ραδιουργίες στην Ισπανική Αύλη έπαιοναν κι' εδιναν. Πολλοί ήταν δυσραστημένοι κατά του Γοδουά, επί κεφαλής δ' αυτών ήτο ο διάδοχος του Θρόνου, πρίγκηπα Φερδινάνδος. Μία μέρα όμως αναγγέλθηκε η σύλληψις... του διαδόχου του Ισπανικού Θρόνου!

Ίδου τί είχε συμβή: Ο Κάρολος 4ος, πιαζόμενος από τον Γοδουά, ήθελε να εξαναγκάση τον γιό του να παντρευτεί μίαν κοινιάδα

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

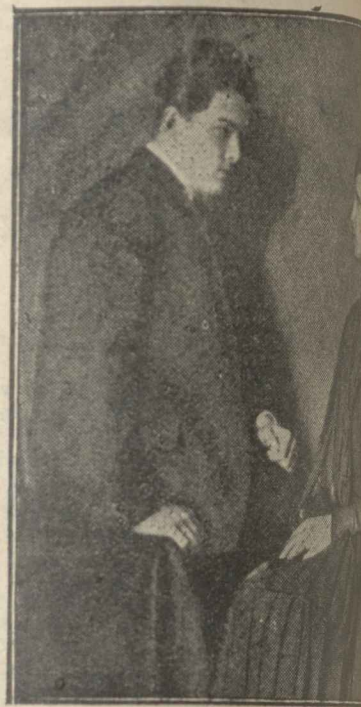
Το άρχαιότερο χορευτικό ζευγάρι του 'Παρισιού': ο Βάν-Ντυρέν, που ηθοποιούσε τελευταία, και η περίφημη παρισινή καλλιτέχνης Έντμόντ Γκλύ

Μεγάλη λύπη προξένησε στους καλλιτεχνικούς κύκλους του Παρισιού η ξαφνική αυτοκτονία του πιο χαριτωμένου χορευτού των Παρισίων, μουζικ-χόλλ, του Βάν-Ντυρέν. Τα αίτια της αυτοκτονίας αυτής μένουν σκοτεινά, γιατί ο άδελφος χορευτής απέθανε χωρίς να θέληση να αποκαλύψει το τραγικό μυστικό του.

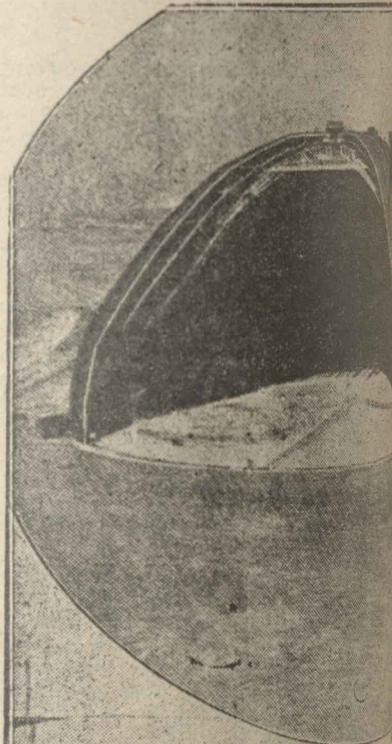
Ο Βάν-Ντυρέν, Ούγγρος την καταγωγή, έσπούδασε στη Βιέννη ζωγραφική· έπειτα έλαβε μέρος στον πόλεμο, έπληρώθηκε, και όταν άπεστρατεύθηκε, ήλθε στο Παρίσι, όπου άρχισε να χορεύει με πάθος στα μουζικ-χόλλ. Εκεί γνώρισε και την τεράστια Έντμόντ Γκλύ, την άραιωτάτη καλλιτέχνη, που έχει το πλαστικότερο και

αρμονικότερο σώμα του Παρισιού. Συνεδέσαν αίσθημαϊκά και άπετέλεσαν το πιο άρμονικό και το πιο χαριτωμένο καλλιτεχνικό ζευγάρι των μουζικ-χόλλ. Έκαμαν μαζί πολλές τουρνέ ο'όλοκληρη την Ευρώπη.

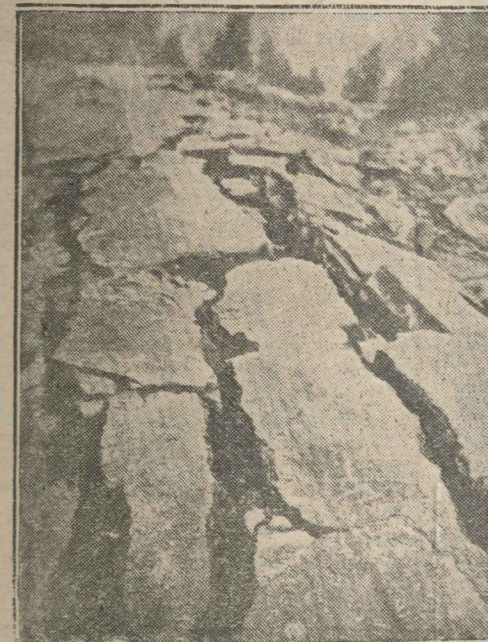
Ο Βάν-Ντυρέν έκέρδιζε πάμπολλα χρήματα· συνεδέετο με την άραιώτερη γυναίκα του Παρισιού· άπετέλει το ίδιο α των παρισινών γλεντζέδων, έπαιζε με μεγάλη έπιτυχία στον κινηματογράφο είχε τέλος πάν ό,τι για τους άλλους άποτελεί την εύτυχία. Και μ'όλα ταύτα ήταν δυστυχισμένος. Κανείς δέν μπόρεσε να μάθει ποτέ την ατία. Αυτοκτόνησε παίρνοντας στον τάφο και το μυστικό του.

Αυτοκτόνησε ο άδελφος μουζικ-χόλλ, ο Βάν-Ντυρέν, που ηθοποιούσε τελευταία, και η περίφημη παρισινή καλλιτέχνης Έντμόντ Γκλύ

Μια μοντέρνα 'Αφρικανική φοιτήτρια του Πανε-Ις πιστημίου του 'Οχιο που ήλθε πρώτη σ' ένα διαγωνισμό μοτοσυκλέτας.

Είς τα σεισμοπαθή μέρη της 'Ιταλίας η γη εσχίσθη κυριολεκτικώς, όπως φαίνεται στην εικόνα μας.

Άριστερά:

Άνω.—Τα σπίτια των μεγαθηρίων του ούρανού. Οι 'Αμερικανοί κατεσκεύασαν στο 'Οχιο ένα τεράστιο υπόστεγο για τα Ζέππελιν, πλάτους 99 μέτρων και ύψους 65 μ.!

Κάτω.—Πρό τινος εωρτάσθη στην 'Ισλανδία η χιλιετής της με σειράν εορτών. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνοντο και ίππομαχίαι, το αγαπημένο θέαμα των προγόνων των 'Ισλανδών.

Ένα καινούργιο άστρο που ανατέλλει τώρα στο Χόλλυγουντ: η Λόττις Χόουελς, χάρις στην υπέροχη φωνή της, προσελήφθη [στον] 'όμιλου'ντα. Εκεί έδειξε έξοχα χαρίσματα ήθοποιίας και φωτογενείας. Όμοιάζει καταπληκτικά με την Γκλόρια Σβάνσον.

Μιά θαυμασία χορογραφική πόζα, αιών ότοια η χάρις, ο ρυθμός και η άκροβατική δεινότης του ζευγαριού είναι άπαράμυλλοι.

J Bruno Ruby

Ο ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

Ο Ζάν ντε Μπεναντέ δεν επισκεπτόταν ποτέ τα σπλάχνα των εχθρών. Δεν τώκαμε αυτό, επειδή περιφρονούμε την τέχνη, μα δεν του άρεσε και πολύ να ξεποδαριάζεται, με την άριστη έλπιδα ν' ανακλύσει τρία-τέσσαρα ταμπλά, μπροστά στα οποία θα μπορούσε να σταματήσει λέγοντας: «Μπράβο, αυτό θά-θελα να τζώω στο σπίτι μου!»

Ο Μπεναντέ εκείνη την μέρα δεν είχε καθόλου στο γού του, ότι το Γράν-Παλαί επρόκειτο να κλείσει άλλη μία φορά, πάνω σε τόσες διαφυσθείσες φιλοδοξίες, όταν περνώντας από την προκυμαία, παρατήρησε μπροστά στην πόρτα της υπαρχίας του δημοσίου αυτού ιδρύματος, ένα καροτσάκι όπου, δύο άνθρωποι προσπαθούσαν να τοποθετήσουν με προσοχή ένα πίνακα πιο μεγάλο απ' αυτούς.

Ο Μπεναντέ συλλογίστηκε: «Νά κάποιος πάλι, που μετακομίζεται» έπειτα στράφηκε μηχανικά. Τό βόρειο που μεταφέρανε, ήταν το πορτραίτο μιας γυναίκας.

Αυτή τη φορά ο Μπεναντέ σταμάτησε αποσβολωμένος, κυριευμένος απ' ένα παράξενο συναίσθημα, σχεδόν πόνο.

Το πορτραίτο αυτό δεν ήταν τόσο εξαιρετικό, ούτε και τα γούστα του Μπεναντέ ήταν σε τέτοιο βαθμό εκλεπτυσμένα, όσον άσφαλτο την τέχνη. Η άλλη, θεία είναι, ότι η γυναίκα του πορτραίτου, είχε μιαν όμορφη υπέρκορη, γοητευτική, μιαν όμορφη που βέβαια κανείς μονάχα μία φορά στη ζωή του! Τούλάχιστο του Μπεναντέ έτσι του φάνηκε.

—Διάβολε! είπε μέσα του.

Μολονότι ο Μπεναντέ αγαπούσε τα σπέρ, αγαπούσε όμως και της γυναίκας. Αγαπούσε... ή λέξη δεν τ'άλειε όλα. Της λάτραινε της γυναίκας... «Θέ μου!... όπως λατρεύει κανείς τα χαρτιά, το καλό φαί, το κυνήγι ή το φάρμα, χωρίς πολλές αξιώσεις, βέβαια».

Εφάρσε λοιπόν ως τα τριανταπέντε του χρόνια, εγγύως πολλές χαρές, πολλές όμορφες γυναίκες και άρχισε μάλιστα να βαρύνεται. Μα τούτη δώ!...

—Αδύνατον, σκέφτηκε ο ζωγράφος. Ήταν απλώς υπερβολικός. Έχουν την υγεία να εξοραίνουν τους ανθρώπους, αυτά τα ζώα!

Και μηχανικά, έσυρε τα δάχτυλά του πίσω από τους ανθρώπους με το καροτσάκι.

Δεν πεσοπατήσανε και πολύ. Στην λεωφόρο Μοντανί, ο πίνακας είχε φθάσει στον προορισμό του. Δικαιολογώντας τον ανθρωπισμό του, από το πάροχμα της περιεργείας, ο Μπεναντέ υπέθεσε στη λόγια του θυρωρού, τούδωσε 100 φράγκα στο χέρι και τούκανε μερικάς ερωτήσεις. Μετά πέντε λεπτά ήξευρε πως το μοντέλο του πορτραίτου ήταν η κόρη του ντε Μπλονά. Αυτό το ήσαν άκοιτο. Έβουε ικανοποιημένος. Ο Μπλονά ήταν ίσα-ίσα ένας από τους φίλους του της λέξης, μολονότι πιο μεγάλος απ' αυτόν, κατά δέκα περίπου χρόνια.

—Δεν φανταζόμουν καν, πως ήταν παντρεμένος, σκέφτηκε ο Μπεναντέ. Πως δεν έτρεχε να τον δώ ποτέ με την γυναίκα του!...

Κατέστρεψε λοιπόν άμείως ένα σχέδιο... να πιάσει σχέσεις με τον Μπλονά, να γίνει φίλος του σπιτιού του. Έπειτα συλλογίστηκε πως για καμιά γυναίκα δεν υπήρχε ποτέ σε

τόση σκοτούρα, και έκανε ένα κίνημα δυσφορίας... «Γαρνά; δώστε τώρα να κάνω τόσες φασαρίες για μία ζωγραφική!»

Εν τω μεταξύ το βράδυ, θυσιάζοντας ένα φανάρι του τένις, πήγε στη λέσχη για να συναντήσει εκεί τον Μπλονά. Έκει έμαθε πως ο κόμης, που έχανε τον εξερυνητή—το πράγμα αυτό είναι πάρα πολύ της μόδας—ώρμημένους κοσμικούς κύκλους—είχε φέρει για κάποια γυναιά της Άφρικης, και θα γύριζε σε τρεις μήνες.

Φυσικά, αυτή η άναποδιά της τύνης θέρριψε τον πόθο του Μπεναντέ. Τώρα του χρειαζότανε πάση θυσία να γνωρίσει την γυναίκα του πορτραίτου... Ο σύζυγος είχε φύγει, μα η σύζυγος ήταν μόνη στο Παρίσι! Δεν είχε

—Δοξαριζώ να φύγω στην Ντωβίλλ...

παρά να δώ μια πρόφαση...

Η πρόφαση δόθηκε πολύ γρήγορα. Ο Μπεναντέ είχε μάθει, ότι ο Μπλονά, φεύγοντας πουλούσε όλα τ' άχρεια του. Ήταν λοιπόν ένας εύλογος τρόπος να επισκεφθεί την κυρία για να της ζητήσει μερικάς πληροφορίες. Γι' αυτήν άξιζε να γίνουν όλες αυτές η θέσεις, το κυριώτερο ήταν να φθάσει στον σκοπό του.

Την άλλη μέρα κατά της 3, όταν η γυναίκα δεν βγαίνουν ακόμη από τα σπλάχνα τους, τρύπησε στο φίλου του, τού θυρωρού, και ζήτησε την κυρία Μπλονά.

Ο άνθρωπος ήταν έτοιμος ν' απαντήσει όταν έκανε κάποιο κίνημα στενοχωρίας και τού βέβαια του πάνω από τον όμο του Μπεναντέ πήγε και συνήγγισσε κάποιο άλλο αντικείμενο...

—Νά η κυρία ντε Μπλονά, κύριε. Άρχα, με την αλλόκοτη δυσφορία, που τον είχε καταλάβει ήδη μπροστά στο πορτραίτο, ο Ζάν ντε Μπεναντέ στράφηκε...

«Έπειτα στάθηκε ακίνητος, άφωνος... Αυτή η γυναίκα!... μα ήταν κατώτερο από την άλλη, αυτή που περιεργαίσε ο ζωγράφος... Είχε αποδώσει θαυμάσια τα χαρακτηριστικά, τα τόσο τέλεια, και το βλέμμα, το τόσο παράξενα γοητευτικό... Μα την αναταναίχτη χάρι του όλου σώματος, αυτή την άφραστη γοητεία, που περιέβαλε όλη την έκταση όμορφιάς της, και την μεγάλωνε ακόμη πιο πολύ... αυτό δεν υπέρεσε να το αποδώσει στο κανί. Ο Μπεναντέ αισθανόταν τον έαυ-

τό του παγωμένο και κερωμένο, και χωρίς άλλο ή στενοχωρία του, ήταν καταρτισμένος, επειδή μια γλυκιά φωνή ήρθε σε βοήθειά του, επαναλαμβάνοντας: «Τί θέλεις κύριε; Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, συνεκτίρωσε όλες του της σκέψεις και αποκρίθηκε νευρικά, ότι ήθελε να μάθει αν ο κύριος ντε Μπλονά πουλούσε τον σταύλο του...»

«Άκομη ήταν αστασιμένος» και έκλεινε την θιαμένη ασφάλως να τ'άχωνε μπροστά της, τού ξαναείπε:

—Ο άντρας μου λείπει! αν θέλετε να χύνετε τον κόπο ν' αναζητήτε στο σπίτι μου, κύριε, θα μου εξηγήσετε...

Τον κατέλαβε ένας ξαφνικός πανικός. Στην ακολουθήση!... όχι, όχι, μα γυναίκα που τούδινε αυτό το συναίσθημα τού λίγιστο, ήταν ένας μεγάλος κίνδυνος, που βίρπε ν' αποφυγή με κάθε τρόπο. Ο Μπεναντέ δεν ήταν από τους άντρες εκείνους, που δέχονται να πεθάνουν από έρωτα στα πόδια του είδωλου των... Και κάτι το αυταρχικό στάθηκε τού είναι του, τούδωσε να καταλάβει πως δεν θα μπορούσε να κάνει αλλιώς, αν θύανε ακόμη πέντε λεπτά της ώρας μόνος ν' αυτή την εκθαμβωτική θεά. Τραύλιζε μερικά λόγια, κυττάζοντας το ρολόγι του, πως έκανε λάθος στην ώρα, πως θα ξαναγύριζε... πως είχε κάποιο ραντεβού...

Έκείνη τον κύτταζε κατάματα, ν' ένα χαμόγελο ειρωνικό.

—Άδριο, είπε, θα φύγω για την Ντωβίλλ!

—Θα περιμένω λοιπόν την επιστροφή του Μπλονά... με συγχωρείτε μαντά!

Έβουε τρέχοντας.

Μόνο πάνω στο πεζοδρόμιο, με τα γόνατα κομμένα κάπως από την τρεμύλα, ανέλκυσσε την ηρωική πράξη, που είχε κάνει.

—Αν ήμουνα κανένας άφελής, ωρολόγητος, θά είχα μείνει. Μ' έκανε τρελό και θά μ' έδραζε να πληρώσω όλα όσα έγω καμώναίσε της άλλης!

Και περήφανος για τίν έαυτό του, απαντούσε ανασταίνοντας βαθιά! Στο υπάτι όπου πήγαινε κάθε μέρα, βόηκε μερικάς φιλονεικίες του, και προσέλασε μία απ' αυτές να φάνε μαζί. Ήταν χαριτωμένη και ο Μπεναντέ, πολύ εύχρηστος, φλυαρούσε μαζί της, τελείως απελευθερωμένος από την κυριαρχία της Άλλης, όταν η κορόντα στράφηκε για το πρόγραμμά του καλοκαιριού...

—Θάθελα πολύ να σε ξαναδώ, που θα πάτε; είπεν εκείνη, σχεδόν με τρυφερότητα.

—Μα τή πίστη μου, αποκρίθηκε εκείνος άπερίσκεπτα, έκτος από την Ντωβίλλ, δεν κέπτονται να πάγω...

Σταμάτησε απότομα... Ντωβίλλ! Πόσο λοιπόν τ' άπεφάνισε αυτό; Άνδρες και μέγιστο πόδο όλίγου δεν είχε καμιά τέτοια ιδέα! Πως το ύποπνευδής του τού υπαγόρευσε στα ένφινικά αυτή την φράση;

Ξαναείδε τότε σαν όνειρο μπροστά του τή είσωνικό και μυστηριώδες χαμόγελο της κυρίας ντε Μπλονά και κατάλαβε πως δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς από τα πεπρωμένα του, όσο πονηρός, όσο δυνατός και αν είναι.

—Στη Ντωβίλλ, όπου λογαριζώ να φύγω τή λίγες μέρες, εξοκολούθησε άπορρησμένως χαμηλώνοντας το κεφάλι...

Και δεν είπεν λέξη πια σ' όλο το διάστημα της βραδυάς.

Z. ΜΠΡΟΥΝΟ-ΡΟΥΜΠ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Η ΚΑΡΕΚΛΟΥ

Είνα ο τίτλος της σημερινής μας ερωτικής κομωδίας, κομωδίας ή όποια έχει μαζί με τ'άγρια και αίματα! Έχετε ιδεί ποτέ στο θέατρο, κομωδία με αίματα; Όχι. Έ! θά ιδίτε σήμερα.

Πρόσωπα: Τό σημερινό μας πρωτότυπο έργο, έχει πρόσωπα δύο. Τό ένα είναι, ο δημοφιλίστατος δημιουργός των λαϊκών τύπων και άμμητος στο να κρεάσει στη σσηνή Αθηναϊκός χαρακτήρας κ. Πέτρος Κυριακός (ο πασιγνώτος Καρχαλέτος των άδωντων Άλκχιδων). Τό δεύτερο, ή πρωταγωνίστριά μας, είναι ή Δέσποινα ή «Καρεκλού» (τό παρατσούκλι της) ή κόρη του κύριου Μανώλη του καρεκλά της γειτονιάς, ή όποια δέσπα δεν είναι άκτινυλο γόφρος στο καρεκλόκιο του μπακάλη της, αλλά καρεκλού ν' αυτή...

Έποχή, όχι σύγχρονος. Πρό 18 ετών. Η σσηνή στο Μεταξουργείο, στη γειτονιά του Πέτρου.

ΦΟΥΣΚΑ-ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟΣ Κ.Λ.Π.

Η πρώτη σσηνή του έργου μας παριστ'ό το όπσεν μέρος του Μηχανουργείου Βλαχάνη. Είναι βραδάκι. Τα καλόπουλα, τα ταγκαράκια και οι μάγκες της γειτονιάς, με επί κεφαλής τόν προστάτη τους, τόν παλληκαρά τους, τόν πρόεδρό τους, τόν δικτάτορά τους, τόν Πέτρο, άμολάνε άπόψε την άδωδεκάμυστη την φούσκα που άποτελεί τό σήμα κατατεθέν της ύπεροχής των Μεταξουργιωτών από τούς Άγιοπανλίτες, που είναι ό έχθρός τους στον πετροπόλεμο!

Η φούσκα είναι φραγμένη και κολλημένη ιδιαιτέρως από τόν Πέτρον (τό παρατσούκλι του Πέτρου, κατά τό Άρτα νά ν), και άμολείται με αξιώσεις!

Και με επί κεφαλής πάλι τόν Πέτρο ή ιδιοκτήτρια παρέα της φούσκας με της σσηνόνες κάτωτ'ό τρέχει παρακολουθούσα την φούσκα.

Σέ λίγη ώρα ή παρέα βρίσκει στον Άγιο Παύλο πίσω από τό Ιερόν όπου ό έχθρός, (οι άγιοπανλίτες), περιμένουν να πιάσουν την φούσκα για λάφυρο!

Η φούσκα πέφτει σε λίγο στο έχθρικό έδαφος.

Έπαικλυνθεί μάχη, Πετροπόλεμος άγριος. Ό υπό τόν Πέτρον λόχος προχωρεί νικητής, ενώ οι Άγιοπανλίτες ύποχωρούν!...

—Είπε τ' άρετικό νάρθητό το βράδυ στα έγκαίνα.

Η πρόσκλησις διεβιβάθη, και τό βράδυ στη μάντρα του Κυριακού ή Δέσποινα έφγινε ορενδονιάς τόν βρίσκει στο κεφάλι και ό άρχιος πέφτει βαρέως τραυματισμένος!

Ο λόχος του τραυματισθέντος ελογαγού χάνει τό ήθικόν του και από νικητής άρχίζει να ύποχωσ'...

Από πρωτοπαλλήκαρο παίρνουν στα χέρια τόν ελογαγού λιπόθυμον, και τόν μεταφέρουν στο σταθμό πρώτον βοηθειών, σ' ένα σπίτι ενός καρεκλά... τού κύριου Μανώλη, ή κόρη του άποίου πρόθυμη ή καίμνη σπεύδει να παρόχη τ'άς πρώτας βοηθείας στον τραυματία. Τού πλύνει το κεφάλι του, δίνει τό τραύμα και σε λίγο ό τραυματίας συνέχεται. Άνοίγει τα μάτια του, και βλέπει δίπλα του την κόρη του καρεκλά.

—Σέ ευχαριστώ κορίτσι μου για τό καλό που μ'έκανες, τής είπε.

—Τίποτα. Δεν σούκανα, τίποτα! Είστε καλύτερα!

—Ναι! μπορώ να σηκωθώ.

Αποσιτισθήκανε. Πέτρος Κυριακός ταγκαράς, (ός γνωστό ό Πέτρος στο παιδικό του χρόνα και προτού βγ'ή στο θέατρο έδούλενε σε ταγκαράδικο). Δέσποινα Μαργακού καρεκλού.

Δέσποινα Μαργακού καρεκλού, φτωχοκόρη τού άλλ'ό καίκα, ένα κοριτσόπουλο έως 18 ετών μελαχροινό, με μάτια μαύρα επ'ό στα-

ματούσανε τόν Λαρισαϊκό, όπως μου λέει ό Πέτρος.

Την ευχαρίστησε χίλιες φορές, την χαιρέτησε και έφγνε... Τού είχε κάνει έντύπωση ή καλή καρδιά αϊτουπού του κοριτσιού... Δεν άργησαν να συνεννοηθούν θαυμάσια...

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΟΠΑΙΚΤΗΣ

Πέρασε μία έβδομάδα. Ο Πέτρος με την παρέα του άπεφάνισε να γίνη θεατρικός επαινεματίας στη γειτονιά του και ν' άνοίξη καραγκιόζη! Και πους δέ θά ύπεστήριζε τόν Πέτρο;... Βόηκε λοιπόν μία μάντρα, κάθισε και σκάλες της «φγούρες» μόνος του, κατέσχε το μοναδικό σεντόνι της μητέρας του... και σε δύο ήμέρες ή Όθωμανική σκηνη είχε στηθ'...

Μέσα σ' όλους που προσέλασε στα έγκαί-

Ο κ. Πέτρος Κυριακός.

να έσκέφθη ότι έπρεπε άπαρατήτως να είναι και ή καλόκαρδη Δέσποινα ή καρεκλού. Τής έστειλε λοιπόν με τόν βοηθό του μία προφορική πρόσκληση...

—Είπε τ' άρετικό νάρθητό το βράδυ στα έγκαίνα.

Η πρόσκλησις διεβιβάθη, και τό βράδυ στη μάντρα του Κυριακού ή Δέσποινα έφγινε ορενδονιάς τόν βρίσκει στο κεφάλι και ό άρχιος πέφτει βαρέως τραυματισμένος!

Αρχισε ή παράστασις και τελείωσε με μεγάλη έπιτυχία. Ο Πέτρος ως καραγκιόζοπάικτης ήταν θαυμάσιος.

Κάθε βράδυ ή Δέσποινα, πρώτη τ'όλη στον καραγκιόζη... Ο έρωτάς της προς τόν Πέτρο στο πόρτε του, έπίσης και τού Πέτρου προς αυτήν το ίδιο.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΥΕΤΑΙ!

Ο καιρός περνούσε, και ό Πέτρος άρχισε να βαριέται τό παιδί τό έλεύθερο της γειτονιάς, με τό ζάρι του, τή φούσκα του, τόν πετροπόλεμό του, τής κανάδες του και τ'ά γλένια στις ταβερνίσες της γειτονιάς. Ύστερα από τό σκόλασμα τού ταγκαράκου ήταν σκαλωμένος! Είχε άποφενωθ'ή από την παρέα του. Η Δέσποινα ήταν πολύ ζηλιάρα και συνεπώς «στενός κορσός» για ένα τύπο σαν τόν Πέτρο. Τό μεγαλειό του δέ και τό χειρότερο ήταν ότι ήθελε και... γάμο!

Μία μέρα λοιπόν συνέχεται τό συμβούλιο της Έπακραιτίας της παρέας—πως λέει ό Πέτρος—και άποφασίζει για ένα τύπο σαν τόν Πέτρο. Τό μεγαλειό του δέ και τό χειρότερο ήταν ότι ήθελε και... γάμο!

ης την δόδν Ψαφρών αριθμός 68.

Η άπόφασις κοινοποιείται άμέσως στην Δέσποινα και εις τόν Πέτρο.

Η μ'έν Δέσποινα την άκούει με κλάμματα, ενώ ό Πέτρος πετάει από τή χαρά του, για την εύνοϊκήν αυτήν άπόφασιν της παρέας, και άρχίζει την παλιά του ζωή, τ'ά γλένια και τ'ά ξενύχτια του...

Θ' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ!

Η Δέσποινα όμως ήταν άδύνατο να μπορέση να ξεχάσει τόν Πέτρο. Τούδτελνε γράμματα, παραγγέλιες με της φίλενάδες της, μηνύματα με φίλους του. Μα ό Πέτρος τίποτα!

Ένα Σαββατόβραδο ό Πέτρος στην ταβέρνα λαμβάνει ένα γράμμα από τή Δέσποινα, πλήρες παραπόνων και άνοητογραφιών.

«Είνα τό τελευταίο γράμμα που σου γράφα. Αν δεν μετανοήσης νάρθ'ή πίσω, θ' αυτοκτονήσω. Θά π'έσω στής γραμμές της Λάρισσας και θά με βρούνε τό πρωτό κομμάτι...»

Τό γράμμα της Δέσποινας διαδόστηκε με γολοφώνους και ή παρέα έσκασε στα γέλια.

—Φυλάξου ρέ Πέτρο μην πεταχ'ή καμιά πατσιλά από τα αίματα, και σου λερώση τό κασέτο... Τού λέει ένας της παρέας.

—Σγ'ρά τόν πολυέλαμο!... Πετ'άγεται ό άλλος...

Και ή παρέα συνεχίζει τό φαγοπότι της χωρίς να δώση σημασία στο γράμμα της Δέσποινας...

Η ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ!

Πρωτό Κυριακής. Ο Πέτρος κομμάτι βαθεία δώτερα από τό χτεσινόβραδυό τον φαγοπότι...

Τόν ύπνο του όμως έρχεται να διακόψη ό Νίκουδας, ό ύπαρχηγός της παρέας.

—Πέτρο ξύπνα! είναι ανάγκη να σου πώ, —Τί τρέχει ρέ; —Σγ'ρά γιατί ή Δέσποινα αυτοκτόνησε. Έπ'εσε στής γραμμές της Λάρισσας!

—Τί λές μορέ; —Νά σε χαρώ, ρέ Πετρούκη! Είδα τό αίμα στής γραμμές και μ'όσοις τ'όλγες από τό μαλλί...

Ο Πέτρος πετάχτηκε από τό κρεβάτι του και έπυλότης και γόντος όπως ήταν πέρσε τό παντάλι του και έτρεξε άμέσως στον τόπον της αυτοκτονίας.

Η γραμμές γέμισε αίματα και μ'όσοις τ'όλγες κατασρές. Δίπλα μία γοηούλα έκλαινε.

—Αυτή ήταν. Και την σημάσανε φαίνεται. Και ή γοηά είναι καμιά συγγενισιά της.

Ο Πέτρος άρχίζει τ'ά κλάμματα...

—Δέσποινα μου. Σγ'χώρα με. Έγώ έβ'να άφορηί στο θάνατό σου. Έγώ ό κακώτορος!...

Δίπλα ή γοηά μοιρολογεί κα' αυτή!

—Αράτη μου, άράτα μου. Τί ήταν από να σε χάσω από τή συντροφιά μου.

—Ρέ Πέτρο, πούόν άράτη κλαίει αυτή; τόν ρωτάει ό Νίκουδας.

—Την Δέσποινα, ρέ σύ, κορσέτο. Μελαχροινή δεν ήταν; Άράτακα την λέει χαϊδευτικά...

—Την Δέσποινα, ρέ σύ, κορσέτο. Μελαχροινή δεν ήταν; Άράτακα την λέει χαϊδευτικά...

—Τη Δέσποινα, ρέ σύ, κορσέτο. Μελαχροινή δεν ήταν; Άράτακα την λέει χαϊδευτικά...

Πέπει ή αούλα!...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Η ΝΥΧΤΑ

Η ταινία αυτή, της κινηματογραφικής εταιρείας Ρατιόπον, έχει σκηνοθετηθεί από τον Γκούινο Μπρινιόν.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Μαρσέλλα Άλμπανι (βαρώνη Λεάνορ Στάρτς), ο Ίγκο Σόμ (Αντρέ Σόμ), η Λόρε Λόριγκ (Εντίτ Λαφόρ) και ο Άντζελο Φερράρι (βαρώνος Στάρτς).

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Σ' ένα κομψό νυχτερινό εστιατόριο, ο Άντρέ Λεμπρέν, ο οποίος βρισκόταν εκεί τυχαίως, συνήντησε μία νέα γυναίκα, της οποίας η έκθαμβωτική ομορφιά τον τράβηξε άμεσως. Η γυναίκα αυτή με τα μεγάλα θλιμμένα μάτια, δεν φαινόταν να παίρνει μέρος στο θέαμα της σάλας. Χαμηλώνει το κεφάλι σε μία στάση γεμάτη λύπη, και πότα-πότα, άλλαζε μερικά λόγια με ένα γέρο, που βρισκόταν πλάι της: ο άνθρωπος αυτός φαινόταν ότι την φύλαγε ζηλότυπα και κατασκόπευε τους ανθρώπους, που ήταν γύρω του σαν να φοβόταν να μη του κλέψουν την φίλη του.

Η στάση αυτή του γέροу έκίνησε την περιέργεια του Άντρέ Λεμπρέν, που δεν σήκωνε τα μάτια του απ' το παράξενο αυτό ζευγάρι.

Ο Άντρέ Λεμπρέν περίμενε κάποιο επεισόδιο ή κάποια παρατήρηση σχετική με την μόλις αποκορυφωμένη εμμονή του για τη νέα, και ξαφνιάστηκε πολύ όταν ο γέρος, αφού τον χαιρέτησε, του είπε με μεγάλη ευγένεια:

—Φαίνεται ότι ενδιαφέρεστε πολύ για τη νέα γυναίκα που συνοδεύω.

—Πραγματικώς, κύριε, απήντησε ο Άντρέ, και φοβόμαι ότι ο θαυμασμός μου ήταν κάπως αδιάκριτος: εν τούτοις περιπτώσεις, ζητώ συγγνώμη.

—Μα καθόλου, είπε ο γέρος, και αν μου επιτρέπετε, κύριε, θα σας ζητήσω κάτι: μη ζητείτε να έννοηστε την αιτία αυτής της αίσθησής. Θα σας παρουσιάσω στην φίλη μου, η οποία είναι μία πολύ δυστυχισμένη γυναίκα και που αξίζει, για πολλούς λόγους, να ασχοληθεί απόψε για αυτήν ένας ευγενής άνθρωπος.

Αντί να απαντήσει, ο Άντρέ Λεμπρέν, σηκώθηκε και τον ακολούθησε ως το καθίσμα, που καθόταν η άγνωστη. Ο γέρος έκανε της συστάσεις και ύστερα με φωνή που έφερε από συγκίνηση, είπε απευθυνόμενος στον Άντρέ:

—Η νεαρή μου φίλη είναι ελεύθερη ως της τέσερης μετά τα μεσάνυχτα: ως την ώρα εκείνη, δεν έχω να ασχοληθώ με αυτήν. Αλλά στής τέσερης πρέπει να γυρίσει σπίτι της και θα μου όρκισθε, κύριε, ότι δεν θα δοκιμάσετε να την κρατήσετε περισσότερο απ' αυτή την ώρα.

—Σας δίνω τον λόγο της τιμής μου, απήντησε ο Λεμπρέν.

Ο γέρος χαιρέτησε και εξαφανίστηκε. Οι νέοι έμειναν μόνοι, κάπως στενοχωρημένοι από την απροσδόκητη αυτή προσέγγιση, που δεν είχε γίνει σύμφωνα με τους συνηθισμένους τύπους της κοσμικής ευγένειας. Ο Άντρέ μη ξέροντας τί να πη, πρότεινε βίως τυχαίως.

—Σας νοιώθω κάπως λυπημένη, είπε. Μου επιτρέπετε να σας οδηγήσω σ' ένα μέρος κάπως πιο ευχάριστο;

—Θα σας ακολουθήσω ευχαρίστως, είπε η νέα γυναίκα.

Και έφυγαν μαζί να τελειώσουν τη βραδιά τους στο Ουίντεργκαρτεν, τον χειμερινό κήπο της πόλεως, που ήταν ένα πολύ φημισμένο μιούζικ χόλλ. Μπήκαν την ώρα, που η Έντιτ, η περίφημη ακροβάτις, θα έκανε ένα κωμωδιστικό νούμερο.

Η νέα βρισκόταν ήδη επάνω στο δίχτυ, όταν είδε την φίλη του Άντρέ Λεμπρέν, και αμέσως, έγινε υπερβολικά νευρική. «Ως τόσο εξακοντίστηκε στο διάστημα, αλλά έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε κατά γης. Έβρεξαν και την μετέφεραν στο νοσοκομείο

Σαιν Ζοζέφ, αλλά η δυστυχισμένη καλλιτέχνης, είχε χτυπήσει θανάσιμα και πέθανε μετά δυό ώρες.

—Πάμε στο ντάνσιγκ; πρότεινε ο Άντρέ, στη νέα γυναίκα για να την κάνει να ξεχάσει το φοβερό δυστύχημα.

—Θα κάνω ότι θέλετε, είπε η φίλη του. Την στιγμή εκείνη ο Άντρέ Λεμπρέν άντε-λήφθη ότι ο γέρος τους ακολουθούσε πάντα, και δεν μπόρεσε να κρατηθεί να μη το ανακινώση στην άγνωστη.

Εν τμή μεταξύ οδήγησε στο σπίτι του την άγνωστη όταν το ρολόι χτύπησε τρεις ή νέα γυναίκα φοβήθηκε. Κρύφθηκε στην αγκαλιά του Λεμπρέν και φώναξε:

—Πάρτε με! σώστε με! Δεν μπορώ πια να ζω έτσι.

Φαινόταν υπερβολικά πονεμένη, και ο νέος ένιωθε έναν απέραντο οίκτο για αυτήν. Τα λεπτά περνούσαν και ο Λεμπρέν ήταν έτοιμος να υποχωρήσει στην ικεσία της άγνωστης, όταν τη στιγμή που έβγαιναν την πόρτα μαζί, ο γέρος ωρμήθηκε πάλι μπροστά τους και τους έφραξε το δρόμο.

—Σας είπα ως της τέσερης κύριε, και μου δώσατε τον λόγο της τιμής σας.

—Είναι αλήθεια, είπε ο Άντρέ: αλλά αυτή η γυναίκα είναι πολύ δυστυχισμένη.

—Η μοίρα της το απέφασσε, και πρέπει να υπακούστε.

—Μα τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο Λεμπρέν.

—Θα σας το πω, αποκρίθηκε ο γέρος. Αλλά η γυναίκα είναι η βαρώνη Λεάνορ Στάρτς και καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα γιατί σκότωσε τον άνδρα της.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

—Ο Άντρέ ήταν εκεί για να την δεχθεί στην αγκαλιά του.

ΧΑΡΙΤΟΣ

—Δεν είναι αλήθεια, είπε ο Άντρέ.

—Πώς μπορείτε να το ξέρετε αυτό; ρώτησε ο γέρος.

—Θάρρε να είναι φυλακή, εν τούτοις περιπτώσεις, απήντησε ο νέος.

—Είμαι διευθυντής των φυλακών. Την ελευθε-

ρωσα για μία νύχτα, είπε ο άνθρωπος. Της έδωσα μιάς νυχτας χάρη, αλλά πρέπει να γυρίσει άμέσως στην κόλαση από την οποία δεν θα βγί πια.

—Γιατί την λυπηθήκατε και σεις όπως εγώ; ρώτησε ο Λεμπρέν.

—Γιατί είμαι θείος της.

Ο Λεμπρέν ήταν απελπισμένος. Θέλει πρόθυμα, ότι του ζητούσαν άρχει να κρατήσει κοντά του την Λεάνορ, της οποίας η ομορφιά και η χάρη τον είχαν μαγέψει.

Η Λεάνορ του διηγήθηκε τη θλιβερή της ιστορία. Είχε παντρευθεί με τον βαρόνο Στάρτς, και από την άλλη μέρα του γάμου, κατάλαβε ότι δεν αγαπιόταν. Ο βαρόνος είχε μία ερωμένη, την άρτισα Έντιτ, την περίφημη ακροβάτιδα. Η Λεάνορ, έχοντας την βεβαιότητα ότι ο βαρόνος δεν την είχε παντρευθεί παρά για την περιουσία της, αποφάσισε να τον αφήσει την ώρα που έκανε τις ετοιμασίες της για να φύγει ακολουθώντας με δυνατή εκπροσώχηση, που τάραιε το μέγαρο.

Έβρεξαν στο γραφείο του βαρόνου Στάρτς και τον βρήκαν ξεπλωμένο στο πάτωμα.

Η σφαίρα είχε τρυπήσει την καρδιά και ο βαρόνος ήταν ήδη νεκρός. Η δικαστική αρχή έκρινε ανόμοια.

—Μα δεν αποκαλύψατε στον ανακριτή την αλήθεια; ρώτησε ο Λεμπρέν.

—Δεν μ' επέτρεψαν, απήντησε η Λεάνορ.

—Δυστυχώς! ήτανε δικό μου, είπε η νέα γυναίκα. Όλα ήτανε εναντίον μου.

—Έτσι η βαρώνη καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα.

—Σας όρκισμαι ότι είμαι άθωα! είπε και αποχαιρέτησε τον Άντρέ.

Σ' αυτό το αναμεταξύ, η μητέρα της Έντιτ, της ακροβάτιδος βρισκόταν στη φυλακή είχε ζητήσει να ιδεί τον διευθυντή.

—Τί με θέλετε; ρώτησε ο διευθυντής των φυλακών απότομα, γιατί ήξερε τον ρόλο της Έντιτ στη ζωή του βαρόνου Στάρτς.

—Εκείνη σκότωσε τον βαρόνο Στάρτς, γιατί ο τελευταίος αυτός ήθελε να διακίνη της σχέσεις, που είχε μαζί της.

—Μα λέτε την αλήθεια; Μπορείτε να ορκισθήτε;

—Η γοητή απλώς το χέρι της σ' ένα σταυρό που βρισκόταν στο γραφείο του διευθυντή.

—Η κόρη μου Έντιτ έπαθε ένα τρομερό δυστύχημα: έπεσε από το δίχτυ απόψε, διότι πονάει την βαρώνη Στάρτς, που έκανε την εμφάνισή της στην αίθουσα την σκηνή σαν τόσο η τύψεις, όσο και το πέσιμο.

Ο διευθυντής δεν μπορούσε να ακούσει τις ισχυρισμούς ανυπομονώντας να ιδεί την ανήλική του και ώρμησε στο καλλι, που βρισκόταν η Λεάνορ.

—Είπα ελεύθερη! φώναξε πρήμας την ε-ξομολόγησι της φόνισσας: η Έντιτ, η άρτισα του μιούζικ χόλλ, σκότωσε τον βαρόνο Στάρτς.

—Το υποψαζόμουν, είπε απλά η Λεάνορ. Βγήκε, την ίδια μέρα, από την φυλακή και μαντεύετε βέβαια την συνέχεια της περιπέτειας. Ο Άντρέ Λεμπρέν ήταν εκεί για να την δεχθεί να ανοιχτεί αγκαλιά.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ζούμε σε μία εποχή, που η νεότης παρουσιάζει μεγάλη εξέλιξη και γι' αυτό δεν φαίνεται πια τόσο τρομερό πράγμα να βλέπουμε πολύ νεαρούς να παντρεύονται.

Είναι όμως φρόνιμο να παντρεύεται κανείς πολύ νέος; Μερικοί διατείνονται όχι, διότι ο γάμος είναι ένα γεγονός αρκετά επίσημο, που φέρει μεγάλη μεταστροφή εις την ζωή ενός ανθρώπου, και τόσο ο άνδρας όσο και η γυναίκα πρέπει προτού να υπαχθούν να καταλάβουν καλά ότι αναλαμβάνουν ώριμες ευθύνες για να είναι όμως εις θέσιν να το καταλάβουν δεν πρέπει να είναι υπερβολικά νέοι. Αλλά πάλιν είναι ωραίο να περιμένει μία κοπέλλα να χάσει την φρεσκάδα της για να παντρευτεί;

Δεν σας κρύβω ότι τρέφω ιδιαίτερα συμπάθεια για τα νεαρά ζευγάρια. Και τί τα θέλετε; νομίζω, ότι όταν είναι πολύ νέο ένα ανδρόγυνον μπορεί καλύτερα να αντεπεξέλθει στις δυσκολίες, που θα συναντήσει. Δύο νέοι σύζυγοι έχουν διάθεσι και να εργασθούν πιο πολύ αν παραστή ανάγκη και να ζήσουν οικονομικά και να ευθυμίσουν ευκολότερα και να συμμορφωθούν με τις περιπτώσεις. Και το σπουδαιότερο: δεν αποκτούν τέκνα—και αυτό είναι πράγμα που σπάνια αποκαίεται—έχουν τον απαιτούμενο καιρό να τα αναθρέψουν και να τα μορφώσουν, και τέλος να τα αποκαταστήσουν. Έπειτα μη λησμονούμεν ότι η νεότης έχει ένα πολύτιμον σύντροφον: την αίσιοδοξία, που είναι μεγάλο εφόδιο για τη ζωή.

Οι διατείνονται ότι δεν πρέπει να παντρεύεται κανείς νέος έχουν υπ' όψιν τους την παλαιά νεολαία, την άπειρη, που δεν ήταν διόλου εξελιγμένη: τώρα όμως ένα κορίτσι γνωρίζει τα πάντα από 19 χρονών, επομένως μπορεί καλύτερα να παντρευθεί 19 και 20 ετών με ένα νέον, που να είναι μεγαλύτερός της τουλάχιστον κατά 6-7 χρόνια.

Εκείνοι που είναι η μεγαλύτερα ανοησία είναι να παντρεύεται μία κοπέλλα με μικρότερον της η και με συνομήλικον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

κας κοπελλίτσας ακολουθήσαν αυτή τη μόδα. Όσον αφορά το ντύσιμο των μη λουομένων—διότι υπάρχουν πάντοτε και άπλοϊ θεαταί—είναι όσο το δυνατόν απλό: νατά προτιμήσιν, φούστα και πουλ-δερ χωρίς μανίκια ή φορεματάκι: λινό σμιζιέ πάλιν χωρίς μανίκια και απαραίτητο το μπερέ.

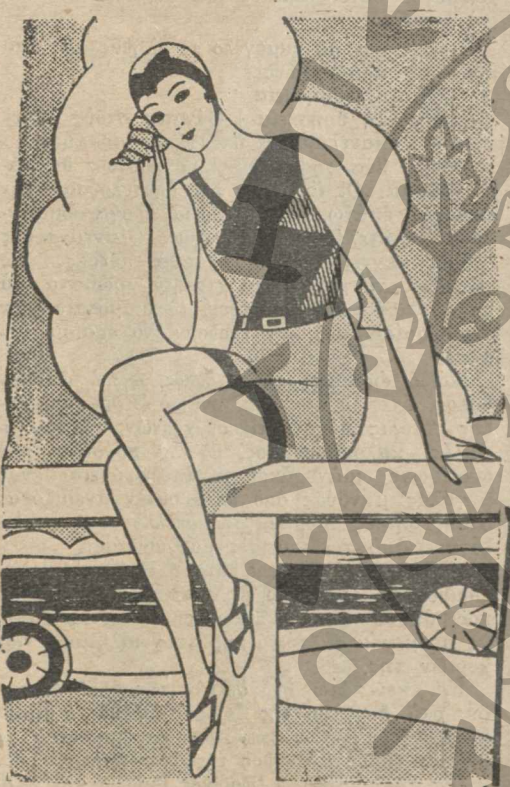
ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Είναι πολύ χρήσιμο σε μία γυναίκα να ξέρει να σιδερώνη, διότι υπάρχουν μερικά λεπτά πράγματα, που θα τη σιδερώνη καλύτερα μόνη της, εκτός εάν έχει πρώτην καμαριέραν, πράγμα όχι πολύ εύκολο για την κάθε μία.

Θα έπρεπε στην ανατροφή του κάθε κοριτσιού να περιλαμβάνεται και το σιδερώμα, διότι: πολλές θα ευρεθί εις θέσιν να σιδερώση μία μεταξωτή μπλουζα, μία κομπινιζόν ή και ένα λινό φόρεμα.

Είτε για μπλουζα πρόκειται, είτε για φόρεμα θα αρχίσετε πάντοτε από το να σιδερώσετε τα μανίκια, ακολουθώντας περνάτε το φόρεμα εις την τάβλαν του σιδερώματος και σιδερώνετε τον μπουστον, τελευταία δε την φούστα.

Το καλό σιδερώμα θέλει αρκετή τέχνη και εις το προσέγετε θα σας δώσωμεν μερικές χρήσιμες συμβουλές δια να σιδερώνετε καλά τα φορέματά σας.

Για τα όμορφα και πλαστικά σώματα πάντα το ωραίο το μαγιώ κολάν.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πιλάφι με πουλάκια και αφού φυσίκα τα καυαρίσουμε και τα πλυνόμε τα σωτάριμε με σουτυρο. Ακολουθούμε ριχνόμε λίγη ντομάτα φρεσκή περασμένη και αφού παρουν τα πουλιά λίγες σπασίες ριχνόμε το αναλογο ζουμι η αν δεν έχωμε ζουμι νερο με ένα δυο κοσμεμα λωμενα.

Σκεπαζόμε την κατσαρόλα και όταν μισοψη-νουν τα πουλιά τα κατσαζόμε και σάζομε στη φωτιά μία άλλη κατσαρόλα με 20 ορ. σουτυρο, 100 δρ. ρυζι και καυορόδιουμε. Δύνομε πουρωμένο το ζουμι των πουλιών και αφήνομε σε σιγανή φωτιά. Μόλις πιη το ζουμι σερβίριμε τοποθετώντας στη μέση του πιλαφίου τα πουλιά.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ενας από τους πολιτικούς της Γαλλίας, που έχει κηρυχθεί υπέρ της παροχής της ψήφου εις την γυναίκα ήκουσθη λεγων σθετικώς με την τομηραν αερωπόρον "Αμν Τζόνσον: "Δεν ήξερω αν η "Αμν Τζόνσον είναι «φεμινίστρια», αλλά εκείνο π.δ. ξέρω είναι ότι το κατόρθωμά της ήμπορούσε να χρησιμοποιήσει ως πολύ μεγαλύτερον επιχείρημα από όσα προβάλλουν οι όμοφύλοι της. Αφ' ης στιγμής υπάρχουν γυναίκες που χειρίζονται με τόσην δεξιότητα το βολαν του πολυπλοκου αυτού μηχανήματος που λέγεται αερωπλάνον, είναι αναχρονισμός να συζητούμε αν πρέπει να δώδη η ψήφος εις τας γυναίκας. Αργά η γρήγορα οι άνδρες θα αναγκασθούν να αναγνωρίσουν ότι δεν μπορούν να άρνηθούν εις την γυναίκα το δικαίωμα του να είναι άνθρωπος. "Αν άργουν να της το αναγνωρίσουν τότε τον χειρότερον δι' αυτούς. Δεν τους θαυμάζει κανείς δια την καθυστέρημένην των αντίληψιν".

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κοσμοπολίτιδα.—Λυπούμαι για το μικρό άτυχμά σας, αλλά μην ανησυχείτε, γρήγορα θα διορθωθεί το κακόν, φθάνει να έχετε την υπομονήν να κάμνετε επαλείψεις με ροστινόλαδο. Προσέχη τα μάτια.

Π. Ε. Σόρον.—Το πρόσωπο δεν μπορεί να άδυνατίση παρά με βίαια μέσα, τα οποία δεν σας συνιστώ, διότι θα το ρυτίδωσουν. Όσο για τα μαλλιά να λούζεσθε με σκίνο και χρησιμοποιήτε άπαι της έδωδαδος μίαν ήμισραν πρό του λουσιματος πετρέλαιον, με το οποίον τσιβετε τας ρίζας.

Ζ. Γ. Άντων.—Οι μπότες κατά το στήνωμα, όπως είχα γράψει ώφελουν και μπορείτε να αρχίσετε άμέσως. Της κομπρέσας από σάσι χρησιμοποιήτε της όχι πολύ ζεστής. Η κρέμα ορδαλιν και το ροδόχρο καλώς για να ώφελήθете πιο πολύ ριχνέτε μέσα σε 50 σρ. ροδόχρο, 30-40 σταγόνες δάματας δεν ζήτε.

Μ. ο. Καλ.—Κέρκυραν.—Παρητήθη από την «Εφημερίδα των Ελληνίδων» διότι οι διευθυνόντες είχαν τελείως διάφορον από έμέ τούτον του σκεπτεσθαι.

Κ. Γ. Ένταθα.—Το «Τάχυ» είναι καλόν απολαυστικόν. Κατά της παχυσαρκίας άγρευέστερα φύλλα.

Κ. ο. Ρενησιωτισσαν.—Μου ζήρετε πράγματα άδύνατα: Να μεγαλώσουν τα μάτια σας, να ξανθύνουν τα μαλλιά σας και να παχύνετε χωρίς να κάμνετε υπερτασμένην. Άναστα να σας άπαντήσω.

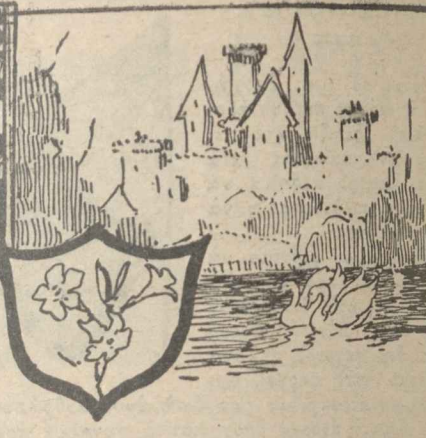
Μιράνταν.—Αποταθήτε: Κον Δάμον Βορτσάνον, Θεμιστοκλέους 48Α.

Γ. Καλ.—Κέρκυραν.—Να ξυρίζεσθε με «Αζιλέτο» και να χρησιμοποιήτε κατόπιν Ροδαλινν Χίδον.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Ο ΠΡΟΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

δὰ προσκαλούσα τὸν Κρουσὲ, τὸν Πεζοῦ καὶ τὸν Κερδὶ; ἔκανε ὁ Ρουτζιέρ, ἀνασηκώνον-
τας τοὺς ὄμους. Ἦ μήπως νομίζετε ὅτι ὁ
λαὸς τοῦ Παρισιῦ ξεσηκώνθηκε γιὰ νὰ ἐπε-
νέμῃ τὸν Ἑρρίκο Γκίζ; Ὑπομονή, Αἰκα-
τερίνη, σὲ λίγο θὰ δῆτε!

—Ω! ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδί-
κων συμπλέκοντας τὰ χέρια της, τὴν μισῶ αὐ-
τὴ τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ, τὴν μισῶ! Ὁ
Γκίζης δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Τὸν κρατῶ στὸ χέ-
ρι μου καὶ τὸν συντριβῶ ὅποτε θελήσω. Μὰ ἡ
Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ, νὰ ὁ ἐχθρὸς, Ρενέ, ὁ
μόνος πραγματικὰ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς μου!
—Α! νὰ μορῶσα νὰ τὴν κρατήσω ἐδῶ καὶ
νὰ τὴν πνίξω μὲ τὰ χέρια μου!
—Μπᾶ! βασίλισσά μου, εἰσεὶ ὁ Ρουτζιέρ,
ἀφῆστε τὴ δουλειά αὐτὴ στὸ λαὸ τῶν Παρι-
σιῶν. Ἰδοὺ! Νάτος πὺρ ἐτοιμάζεται! Ἀκού-
στε! Κτυπάει! Μὰ τ' ἄστρα μου, τὸν Ἀλ-
ταίρ καὶ τὸν Ἀλντεπαράν! τὸ θέαμα ἀξίζει
τὸν κόπο, καὶ ἀνθρωπίνως ἀλήθεια δὲν ἀξίζει
νὰ κτυπᾷ κανεὶς τὸν οὐρανὸ ὅταν τέτοιες
θαυμάσιες φρικαλεότητες διαδραματίζονται ἐ-
δῶ κάτω στὴ γῆ.

Πραγματικὰ, ἔξω ἀντηχοῦσαν τρομακτικὰ
οὐράσματα.

Ὁ Ρουτζιέρ πλησίασε στὸ παράθυρο, ἀκο-
λουθούμενος ἀπ' τὴν Αἰκατερίνη. Τὰ δύο κε-
φάλια τους ἀγγίζαν σχεδὸν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο
καὶ τώρα, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, τὰ μύτια ἀ-
στραφτερά, διψασμένοι γιὰ σφαγές, ἀταίρια-
στα, κτυποῦσαν...

—Δὲν βλέπω παρὰ τὸν Ἑρρίκο Γκίζ!
μουρμούρισε ὑπόκοφα ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδί-
κων.

—Κτυπάει ἐκεῖ κάτω... στὴν ἀκρὴ τῆς
γεφυρώσεως... ἐκεῖνὸ τὸ φορεῖο, πίσω ἀπ' τὴν
φρουρά...

—Ναί, νὰ!

—Τὸ φορεῖο δὲν μπορεί νὰ νὰ ὁπισθοχω-
ρήσῃ... τὸ πλῆθος τὸ περισφίγγει... Τώ-
ρα ἀμέσως, φθάνοντας ἐδῶ... ἡ κορυφὴ
τοῦ θὰ τραβηχτοῦν λιγάκι... καὶ ὁ διάβολος
νὰ μὲ πάρῃ ἂν ὁ φίλος μας Κρουσὲ δὲν ἀνα-
γνωρίσῃ τὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας!

Ἐπῆλθε στὴ γέφυρα, ὁ Ἑρρίκος Γκίζης προ-
χωροῦσε, συνοδευόμενος ἀπὸ καμμιὰ τριαντα-
ριά λῆπτες.

Χαιρετοῦσε μὲ χαμόγελο τὸ πλῆθος καὶ ἀπὸ
καρδὸ σὲ καρδὸ φώναζε:

—Ζήτω ἡ δημοκρατία!

—Ζήτω ἡ δημοκρατία! Θάνατος στοὺς οὐγε-
νότους! Ἐνανεώθηκε ὁ λαὸς σὲ παραλήρη!

Ἦταν ἕνα τρομερὸ καὶ συγχρόνως θαυμά-
σιο θέαμα. Οἱ ἄρχοντες καὶ ἀποτελούσαν τὴν
φρουρά, ἐπάνω σὲ ψηλὰ ὄμορα ἄλογα ἐπισαγ-
μένα πολυτέλεια, φοροῦσαν φανταχτεροὺς
στολὲς κεντημένες μὲ πολυτίμες πέτρες. Τὸ
χουσάρι, τὸ μετὰξ, τὰ χτυπητὰ χρώματα, τὰ
πτερὰ τῶν καπέλων τους, τὰ διαμάντια τῶν
περιδερμάτων τους ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐξάισιο σύ-
νολο.

Μὰ ὁ φαιότερος ἀπ' ὅλους, ὁ πρὸ ἀκτινο-
βόλος, ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τους: ὁ Ἑρρίκος Γκίζης.
Μόλις θύταν εἰκοστὸν χρόνον. Ἦταν ὁ
ψηλός, καλοκαμωμένος, μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ
φάνερωε μὴν ἀκαμπτὴ ὑπερηφάνεια ἕνας
μεγάλος μανδύας ἀπὸ μὲλὲ σατὲν ἀνεμίζονταν
στοὺς ὄμους του, καὶ τὸ καπέλλο του στολι-
ζόταν ἀπὸ τρεῖς σινοὺς μαργαριτάρια.

—Ζήτω ὁ Γκίζης! Ζήτω ὁ Γκίζης! ἐπε-
νέμουν ὁ λαὸς ἐνῶ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδί-
κων ἀκούοντας τῆς ζητωκραυγῆς αὐτῆς ἐμπε-
νε μὲ μανία τὴ νύχια της στὴς παλάμες τῶν
χειρῶν της.

Κ' ἐκεῖ κάτω, στὸ σπατάκι τῆς οδοῦ Μπαρ-
ρέ, στὸ δωμάτιο τῆς Ὀλγας Ὁλβέ, ὁ βασι-
λεὺς τῆς Γαλλίας κοιμόταν ἀκούμπωντας τὸ
κεφάλι του στὸ στήθος τῆς ἀγαπημένης του...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἑρρίκος Γκίζης καὶ ἡ ἀ-
κολούθια του εἶχαν περάσει τὴν γέφυρα. Ἀλ-
λὰ ἐκεῖ, τὸ πλῆθος ἦταν τόσο πυκνὸ ποὺ ἀναγ-
κίστηκαν νὰ σταματήσουν μερικὰ λεπτά. Καὶ

τότε, πίσω τους ἔσπευσαν ἄπειρος φωνὲς τῶ-
σο ἄγριες ποὺ ὁ δούξ Γκίζης, ἔπασε ἐνστικ-
τῶς λαβὴ τοῦ ξίφους του καὶ ἔκανε μεταβολή.

—Ὁχι, δὲν ἀπειλοῦσαν αὐτόν!

Ἀφῆσε τὸ σπαθὶ του καὶ εἰσεὶ ἕνα τρομερὸ
θέαμα, τὸ ἴδιο θέαμα ποὺ παρακολουθοῦσαν
μὲ ἀγωνία ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ ὁ
Ρενέ Ρουτζιέρ.

Ἐνα φορεῖο, προχωρώντας μὲ μεγάλο κό-
πο, ἔφθανε στὴ γέφυρα ἐμπρὸς στὸ ἐρειπωμέ-
νο σπίτι κοντὰ στὸ ὁποῖο στεκόταν ὁ Κρουσὲ
ὁ Πεζοῦ, καὶ ὁ Κερδὶ. Ἦ πείσινες κορυφές
τοῦ φορεῖου αὐτοῦ ἦταν ἐρημικὰ κλεισμένες.

Τὴν στιγμὴ δῖμος ἐκείνη ἡ κορυφὴς μοῖ-
νοιζαν ἐλαφρὰ γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Μὰ τὸ
δευτερόλεπτο αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ!

—Διόβολε! οὐράσιε ὁ Κρουσὲ ποὺ ἡ στεν-
τορεία φρονὴ του σκέπασε διὰ τῆς φωνῆς τοῦ
πλῆθους. Εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας!
Θάνατος στὴν καλὴνίστρια! Θάνατος στὴν

Ὁ Μπαρνταλιάν ὤρμησε πρὸς τὴν βασίλισσα...

Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ!

Καὶ μὴν μὲ τοὺς φίλους του ὤρμησε πρὸς
τὸ φορεῖο.

Ἐπ' αὐτὸς! ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη τῶν
Μεδίκων μ' ἕνα ἄγριο χαμόγελο ποὺ ἀπεκ-
λυνε τὰ σουβλερά δόντια της.

Σ' ἕνα λεπτό, ὁ ἐξαγριωμένος ὄχλος εἶχε
περιτορνοῦρισε τὸ φορεῖο χειρωνακτικὰ καὶ
κραυγάζοντας:

—Θάνατος στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ! Θά-
νατος στὴν οὐγενότα! Στὸν ποταμὸ ἡ δόξα!

Τὸ φορεῖο ἀνιψήθηκε σὰν ἄχρως ἀναπο-
γνωρίσιμο, ποδοπατημένο, ἐξαφανίστηκε...

Μὰ ἡ διὰ γυναικὲς ποὺ ἦταν μέσα εἶχαν
δοῇ καρδὸ νὰ κατεβῇ.

—Ἐλεος γιὰ τὴν βασίλισσα! φώναξε ἡ
νεώτερη, μὴ θαυμάσια καλλονή, ἡ ὁποία-
γνωστὸ γιὰτὶ—δὲν φαινόταν νὰ φοβάται ὅτι
ἔπρεπε.

—Νά την! Νά την! δροντοφώνησαν ὁ Κρου-
σὲ καὶ ὁ Πεζοῦ δείχνοντας τὴν ἄλλη κυρία,
ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα εἶδος πάν-
τας ἀπὸ πετρί.

Ἦταν, πραγματικὰ, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ!
Ἐκείνη, μ' ἕνα κίνημα βασιλικῆς μεγαλο-
πρεπείας κατέβασε τὸ βέλο της στὸ πρόσωπο

της. Μὰ ὅθις θύνατῃ, ἀκατανίκητῃ τὴν ἔ-
ριξε μὲ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μαζὶ μὲ
κείνην ποὺ τὴν συνόδευε. Χίλια χέρια ὑψώθη-
καν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἦταν κα-
ταδικασμένη...

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδί-
κων καὶ ὁ Ρουτζιέρ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ παραθύ-
ρου τῶν, καὶ ὁ δούξ Γκίζης ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ
ἀλόγου του, εἶδαν ἕνα θέαμα καταπληκτικὸ,
φανταστικὸ καὶ θαυμάσιο...

Ἐνας νέος ὄρ-
μιζε πρὸς τὴν βασίλισσα, σαφῶντας τὸ πλῆ-
θος μὲ κλωτσιές, σπρωξιές, γροθιές ποὺ μοί-
ραζε ἀφθονὰ δεξιά καὶ ἀριστερά. Σὲ μὴ στιγ-
μὴ ἕνα διάστημα σχηματίστηκε μεταξὺ τῆς
πόρτας τοῦ ερειπωμένου σπιτιοῦ ὅπου στηρί-
ζονταν ἡ διὰ γυναικὲς καὶ τοῦ ἐξαγριωμένου
πλῆθους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ χου-
σοῦρος, ὁ χαράτης καὶ ὁ διολισπώλης.

Τότε ὁ νέος ἔσυρε τὸ πελώριο σπαθὶ του
ποὺ ἀστροβολοῦσε καὶ ἄρχισε νὰ διαγράφῃ
μὴν λιγυρὴν συστολήν ἐνῶ ὁ ὄχλος ἐκπλη-
κτος, τρομαγμένος, ὁπισθοχωροῦσε διόενα πε-
ρισσότερο!

—Ρενέ! δονήθηκε ἡ Αἰκατερίνη. Ὁ νέος
αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ ἢ νὰ προσληφθῇ στὴν
ἱπποφύλαξ μου.

—Τὸ εἶπα σκεφτῇ ἡδὴ! ἀπήντησε ὁ Ρου-
τζιέρ, ἐξαφανισμένος.

—Σαί-Μεγκρέν, ἔλεγε τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ
δούξ Γκίζης, προσπάθησε λοιπὸν νὰ μάθῃς
ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ λυσσαμένος. Εἶναι ἐπὶ ὁρο-
ς, μὰ τὰ κέρατα τοῦ διαδόλου! Κτυπάει
χτυπητὰ, κτυπάει σπαθιές!...

Ὁ λυσσαμένος αὐτός, ὅπως ἔλεγε ὁ Γκίζης,
ποὺ ἀντιμετώπιζε μὲ τέτοιο θάρρος ἕνα
διόκληρο πλῆθος, ἦταν ὁ ἱππότης Μπαρντα-
λιάν.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Κρουσὲ καὶ ἡ παρέα του
σφίχθηκαν στὸ φορεῖο, ὁ ἱππότης εἶδε ὅτι στὸ
φορεῖο αὐτὸ θροσκόντανε διὰ γυναικὲς.

ἔβλεπε νὰ ὀρμήσῃ, μὰ ἐνοίωσε κάποιον νὰ
τὸν τραβᾷ ἀπ' τὸ χέρι. Αὐτὸς ποὺ τὸν ἐμπρόδι-
ζε ἦταν ὁ ἀξιοσεβαστὸς ἐκείνος ἀστὸς ποὺ
τοῦ μίλωνε λίγη ὥρα πρὶν.

—Αφῆστε τους! φώναξε μὲ ἔμφραση, Ἀ-
φῆστε τὸν λαὸ νὰ ἐνεργήσῃ! Δὲν θυμάστε τί
σὰς εἶπα; Φωνὴ ἡ αὐτὴ, φωνὴ ἡ αὐτὴ!

—Ὁχι, κύριε, δὲν θυμοῦμαι, ἀπήντησε ὁ
Μπαρνταλιάν χωρίς τὴν παραμικρὴ ἀνυπο-
μνησία, δὲν ἔχω καλὸ μνημονικό!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, μὲ μὴν ἀπλή κίνησι
τοῦ χερσὶ του, ἔστειλε τὸν δυστυχισμένον νὰ
καλοστῇ ὡς τὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἐπιτημέ-
νων. Ὑστερα, ἀτάραχος καὶ τρομερός, ὤρ-
μιζε...

—Μὰ τὸν Βάχχο! ἀνεφώνησε ὁ ἀστὸς κρα-
τώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ ματωμένο σαγόνι
του. Εἶναι ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἴδιος, ἡ ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι μὰ ὁ Ἰωάννης Ντορά, ὁ μεγαλύτερος
λοπτῆς τῆς Πλειάδας, ὁ Βιργίλιος τῆς ἐπο-
χῆς μας!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΑΣ

Γιὰ λίγες στιγμὲς παρουσιάστηκε ἡ δημοτικὴ
εἰκόνα ἑνὸς ἀκαμπτου θράκου ποὺ μάταια προ-
σπαθοῦσαν νὰ καταβάλουν τὰ ἀφρισμένα κύ-
ματα. Ὁ λαὸς ἔβλεπε ὀρθρὴ καὶ χειρωνακτι-
κῶς. Ὁ Κρουσὲ, ὁ Κερδὶ καὶ ὁ Πεζοῦ τοῦ ἔρ-
χονταν τρομακτικῶς ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν
Μεδίκων, συγκεντρωμένοι στὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὰ
χέρια σφιγμένα, χωρίς μὰ λέξι, χωρίς μὰ
κίνησι ἀνοφελή, σφιγγορνοῦσε τὴν Ἀστρα-
τὴ ποὺ πετοῦσε φλόγες.

Μολταῖα, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐξακο-
λοῦσθῃ ἔτσι.

Τὸ κενὸ ἡμικύκλιο ποὺ εἶχε σχηματισθῇ γύ-
ρω του μίαινε διόενα περισσότερο παρ' ὅλη
τὴν ἀντίστασι ποὺ ἔφεραν ἡ πρῶτη γυναικὴς.
Ἡ μάστις ποὺ θροσκόντανε πίσω ἔσπρωχναν,
προχωροῦσαν...

Ὁ Μπαρνταλιάν κατάλαβε ὅτι θὰ τὸν συν-
τριβάνε... Ἐρρίξε τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλ-
μπρέ καὶ στὴ συντροφιὰ τῆς ἕνα βλέμμα ποὺ
δύσαζε ὅσο καὶ μὰ ἀστρατὴ καὶ φώναζε:

—Σταθθε δίπλα μου!

Ἡ διὰ γυναικὲς ὑπήκουσαν.

Τότε, ἐκείνος, προστατεινόμενος πάντα ἀπ' τὸ
πελώριο σπαθὶ του, ἔσκιρε πρὸς τὰ ἐμπρός,
λοοροπνόντας στὸ ἀριστερὸ πόδι, ἐνῶ μὲ τὸ
δεξιὸν κατάφερε τὴν πόρτα ἀλεαλῆλως ἐξ-
εφρασμένους κλωτσιές.

Στὴν πρώτη κλωτσιὰ ποὺ ἀντήχησε μὲ δύ-
ναμι, τὸ πλῆθος ἔβγαλε μὴ φωνὴ λύσσης καὶ
προσπάθησε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ

αὐτοῦ ποὺ ἐπαινοῦσε τὸ θαῦμα σάφοντας τὴν
οὐγενότα. Διέτρεξε ἀνθρώποι σωριάστηκαν
αἱματοκυλισμένοι, καὶ ἡ Ἀστρατὴ διεγέρθη ἔ-
ναν κίβλο τόσο σπληνερὸς ποὺ γιὰ ἕνα λε-
πτὸ ἐπακολούθησε ἀερίγραπτη ταραχὴ.

Στὴν δεύτερη κλωτσιὰ, ἡ ἐξαγριωμένη
πόρτα ἔτριξε παρατεταμένα καὶ στὴν τρίτη ἀ-
νοῖξε ἀπότομα.

—Ἐλάτε, Ἀλίκη! εἰπε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλ-
μπρέ μὲ μὴ φωνὴν παράξενα ἥρεμη.

Καὶ μίπηκε μέσα στὸ σπίτι, ἀκολουθούμενη
ἀπ' τὴν συντροφὴ της.

Ὁ δόχλος βλέποντας τὸ θῆμα του τοῦ
ἐξέφυγε ἄρρησε ἕνα τέτοιο οὐράσιμα ποὺ νό-
μιζε κανεὶς πὺς αὐτὸ μονάχα ἔφτανε γιὰ νὰ
γυρεμίσῃ τὸ σπίτι.

Ὁ Κρουσὲ, ὁ Πεζοῦ καὶ ὁ Κερδὶ δὲν θροσκόντανε μὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
λαοῦ. Εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀνάμεσα στὰ πελώρια
κύματα τῆς ἀνθρωποθάλασσης αὐτῆς. Ἐπακο-
λοῦσθησε καπὶ σὰν ἐφθοδός, σὰν μὰ ὅθις ἀκα-
τανίκητῃ, σὰν ἕνα γιγάντιο ξετύλιγμα θύελλας
ποὺ ἐσπᾷ μὲ λύσσα... μὰ ἡ μάστις τῶν ἀν-
θρώπων αὐτῶν ποὺ σπρωχναν, σπρωχνόντανε,
ποδοπατοῦνταν ἀνάμεσα στοὺς ἀναστεναγμένους
τὸν πληρωμένων καὶ τῆς βλαστήμιες τῶν ἄλ-
λων, ἡ μάστις αὐτῆς, στάθηκε λαχανιασμένη, ἔ-
ξαλλη, ἀνίστα, ἐμπρὸς τὴν πόρτα ποῦχε ἔξα-
νακλεισθῇ!...

Πράγματι, μόλις ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρ-
ρας ἐξαφανίστηκε, ὁ Μπαρνταλιάν, παύοντας
νὰ σφιγγορνοῦσῇ τὸ σπαθὶ του, μοίρασε δεξιά,
ἀριστερά, ἐμπρὸς, στὴν τῆχ, καμμιὰ δεκαριά
σπαθιές, ποὺ συνοδεύθηκαν μὲ οὐράσματα πό-
νου. Ὑστερα, ποὺ ἀπροσδόκητο ἐκεῖνο διάστη-
μα τοῦ χρόνου ποὺ τὸ πλῆθος σταμάτησε δι-
στακτικὰ, ἀποβλακωμένο, ἀναπήδησε πρὸς τὰ
πίσω, ἐξανάλειψε τὴν πόρτα καὶ κτύπησε γύρω
του μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν σπίνες...

Τὸ σπίτι, ὅπου, καθὼς φαινότανε, κατοικοῦ-
σε πρὶν κανένας ξυλογοῦς, ἦταν γεμάτο μα-
δέρια.

Ὁ ἱππότης ἀρπάξε ἀμέσως πέντε-ἑξῇ ἀπ' αὐτὰ
τὰ τοποθέτησε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα σὰν
φρουρὸν καὶ ὅταν τὸ ματωμένο πλῆθος τρα-
δόντας τὴν πόρτα μὲ λύσσα τὴν ἐρρίξε κάτω
βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀρκετὰ σπυδαῖο ἐμ-
πόδιο ποὺ ὑψωνότανε μπροστὰ του.

Ἡ πρώτη λέξι τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ
ἦταν:

—Ἀνίκετε τὸ δόγμα τῶν διαμαρτυρομέ-
νων, κύριε;

—Ε! κυρία, ἀνίκε στὸ δόγμα τῆς ζωῆς...
καὶ πρὸ πάντων τὴν στιγμὴ αὐτῇ.

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ ἐρρίξε ἕνα βλέμμα
θαυμασμοῦ στὸν νεαρό αὐτὸ ἱππότη μὲ τὰ ἐξ-
εσχισμένα ρούχα καὶ τὰ καταματωμένα χέρια,
ποὺ ἐξοκολοῦντοσε νὰ χαμογελᾷ. Τὴν στιγμὴ
αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ ὥρασις, ἀκτινοβολών-
τας ἀπὸ ἕνα ἀκατανίκητο θάρρος, μὲ κατὶ τὸ
εἰρωνικό στὴν ἄκρῃ τῶν ματιῶν του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΑΣ

Γιὰ λίγες στιγμὲς παρουσιάστηκε ἡ δημοτικὴ
εἰκόνα ἑνὸς ἀκαμπτου θράκου ποὺ μάταια προ-
σπαθοῦσαν νὰ καταβάλουν τὰ ἀφρισμένα κύ-
ματα. Ὁ λαὸς ἔβλεπε ὀρθρὴ καὶ χειρωνακτι-
κῶς. Ὁ Κρουσὲ, ὁ Κερδὶ καὶ ὁ Πεζοῦ τοῦ ἔρ-
χονταν τρομακτικῶς ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν
Μεδίκων, συγκεντρωμένοι στὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὰ
χέρια σφιγμένα, χωρίς μὰ λέξι, χωρίς μὰ
κίνησι ἀνοφελή, σφιγγορνοῦσε τὴν Ἀστρα-
τὴ ποὺ πετοῦσε φλόγες.

Μολταῖα, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐξακο-
λοῦσθῃ ἔτσι.

Τὸ κενὸ ἡμικύκλιο ποὺ εἶχε σχηματισθῇ γύ-
ρω του μίαινε διόενα περισσότερο παρ' ὅλη
τὴν ἀντίστασι ποὺ ἔφεραν ἡ πρῶτη γυναικὴς.
Ἡ μάστις ποὺ θροσκόντανε πίσω ἔσπρωχναν,
προχωροῦσαν...

Ὁ Μπαρνταλιάν κατάλαβε ὅτι θὰ τὸν συν-
τριβάνε... Ἐρρίξε τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλ-
μπρέ καὶ στὴ συντροφὴ τῆς ἕνα βλέμμα ποὺ
δύσαζε ὅσο καὶ μὰ ἀστρατὴ καὶ φώναζε:

—Σταθθε δίπλα μου!

Ἡ διὰ γυναικὲς ὑπήκουσαν.

Τότε, ἐκείνος, προστατεινόμενος πάντα ἀπ' τὸ
πελώριο σπαθὶ του, ἔσκιρε πρὸς τὰ ἐμπρός,
λοοροπνόντας στὸ ἀριστερὸ πόδι, ἐνῶ μὲ τὸ
δεξιὸν κατάφερε τὴν πόρτα ἀλεαλῆλως ἐξ-
εφρασμένους κλωτσιές.

Στὴν πρώτη κλωτσιὰ ποὺ ἀντήχησε μὲ δύ-
ναμι, τὸ πλῆθος ἔβγαλε μὴ φωνὴ λύσσης καὶ
προσπάθησε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ

αὐτοῦ ποὺ ἐπαινοῦσε τὸ θαῦμα σάφοντας τὴν
οὐγενότα. Διέτρεξε ἀνθρώποι σωριάστηκαν
αἱματοκυλισμένοι, καὶ ἡ Ἀστρατὴ διεγέρθη ἔ-
ναν κίβλο τόσο σπληνερὸς ποὺ γιὰ ἕνα λε-
πτὸ ἐπακολούθησε ἀερίγραπτη ταραχὴ.

Στὴν δεύτερη κλωτσιὰ, ἡ ἐξαγριωμένη
πόρτα ἔτριξε παρατεταμένα καὶ στὴν τρίτη ἀ-
νοῖξε ἀπότομα.

—Ἐλάτε, Ἀλίκη! εἰπε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλ-
μπρέ μὲ μὴ φωνὴν παράξενα ἥρεμη.

Καὶ μίπηκε μέσα στὸ σπίτι, ἀκολουθούμενη
ἀπ' τὴν συντροφὴ της.

Ὁ δόχλος βλέποντας τὸ θῆμα του τοῦ
ἐξέφυγε ἄρρησε ἕνα τέτοιο οὐράσιμα ποὺ νό-
μιζε κανεὶς πὺς αὐτὸ μονάχα ἔφτανε γιὰ νὰ
γυρεμίσῃ τὸ σπίτι.

Ὁ Κρουσὲ, ὁ Πεζοῦ καὶ ὁ Κερδὶ δὲν θροσκόντανε μὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
λαοῦ. Ε

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΕΪΡΕΚ

J. H. Rosny Aîné

Στα 1812, ο Ζαν Πεϊρέκ και ο Έμμα-νουήλ Φονφρέντ βρεθήκανε ανάμεσα στους δυστυχείς στρατιώτες, που δεν μπορούσαν να περάσουν την Μπερζίν...

Ένα ούρανομήρες «ζήτω» των κοζάκων τους κατέλαβε τυποχρόνως με καμιά εκατοστή άλλους στρατιώτες. Οι αιχμάλωτοι περνούσανε μια ζωή τρομαχτική. Πότε τους δίνανε για τροφή ψάρια άλογα, πότε ένα ξεροκόμματο μαύρο ψωμί, ή μερικές αγγουρό-φλουδες. Πιθύνανε κυριολεκτικώς απ την πείνα και από το κρύο. Μά η άνοχη των ανθρίπων είναι απειρίστη, και την ανοίξε το 1813 ο Πεϊρέκ, ο Φονφρέντ και πολλοί άλλοι υπήρχανε ακόμη πάνω στην αριζόθεν η εκείνη εκείνη γη. «Ολοι δοκόντουσαν στο δρόμο διευθυνόμενοι σ' άγνωστες χώρες.

Σάν φτάνανε σε κανένα χωριό, λιποσάρκοι, έλεεινοι και καταραγμένοι από της ψείρες, οι κάτοικοι δεν πειθαίπαμε να τους απυθύνουνε βοήθειες και να τους πετούν φτυστές και αναβασίες κατά πρόσωπο. Η γυναίκες ιδίως ήταν θηριώδες καταφάνανε σαν μα.νάδες, φτύνανε στα πρόσωπα των αιχμαλώτων, και πότε-πότε καμιά απ' αυτές, φρενιλαμένη, νύστε το πρόσωπο ή τους δάγκωνε σκληρά, απάνθρωπα... Αν λείπαμε οι τ' έκοι του αποσπασματος, θα τους είχαν σφάζει στον πρώτο σταθμό.

Όσοι πονηρούσανε στο έσωτερικό της χώρας, ο άρθεος των αιχμαλώτων ωλιγό-στευε. Πέφτανε στον δρόμο ή τους βρίσκανε φυλισμένους το πρωί, σε καμιά γωνιά του σιροβολίου, ή πάνω σε καμιά θάρα του ποταμού.

Μερικοί μάλιστα είχαν εξαγορασθή από Ρωσσίτες γυναίκες. Τους πληρώνανε τρία, τέσσερα ή πέντε «πετάχ» (δύο-τρία φράγκα). Έπειτα οι κοζάκοι φεύγανε για να «πιούνε τον άνθρωπο που πουλήσανε».

Ένα πρωινό, ο Ζαν Πεϊρέκ και ο Έμμα-νουήλ Φονφρέντ γενήκανε δεκτοί με τον ίδιο τοπό από καμιά δεκαριά μέγαιρες. Τους ωδήγησαν στο χωριό, σιλοδωρόντας τους με «ντυπήματα» εκείνοι δεν μπορούσαν καν να επιχειρήσουν να υπερασπισθούν, επειδή είχαν τα χέρια δεμένα...

Διά να διεγείρουν την πείνα τους, τους «ντύσανε» να περνούσανε σε λουκού-λεια γούματα. Η γυναίκες τους βάζανε να τ' έφαγαν, το λουκό, τα λουκάνικα και το τσάι. Έπειτα διακεδίζανε να μασου-λάνε πολύ κοντά στους δυστυχείς, κάποτε σχεδόν σόβι με σόβι...

Σάν τέλειανε το γεύμα, τους μαστιγώνανε με το κνούτο. Έπειτα μια γυνή τους έρω-θε υ' ένα πυρωμένο σίδερο τους ώμοις, της πλά-τες, τα στήθη και της κοιλίας τους... Όταν οι στρατιώτες ουδολίζανε από τον πόνο, ή γυναίκες γελούνανε ειρωνικά, ή αρχίζανε να τραγουδάνε υ' έναν τρόπο σαρκαστικό και άγριο.

Το υ-γχαίτερο μέρος της μέρας περνούσε έτσι. Κατά το σούρουπο, ή γυναίκες κάνουνε συμβούλιο και λογουκίζανε με λύσσα. Έκ-θέσανε διάφορες γνώμες τους. Οργισθήκανε, γρολλίσανε και στο τέλος φάνηκε πως άκου-σανε αυτό, που είχε η γυνή... Έκείνη υπέ-δειξε τότε τον Έμμα-νουήλ Φονφρέντ.

Μια πελώρια γυναίκα τον πήγε και άρπαξε τον Έμμα-νουήλ Φονφρέντ... Ο Φονφρέντ είχε δεθεί στην αυλή, σ' ένα δοκάρι, και ή μέγαιρα άρχιζε, υ' έναν άρπάζατο ήδονισό έκοψε υερικά κομμάτια από της σάρκας του...

Έπειτα, πλάτανε ένα λίκκο, όπου θήκανε τον φτωχό άνθρωπο, ίσως τον λαϊκό. Όταν σκεπάσανε τον λίκκο, δεν φαινότανε πιά

άλλο τίποτα από το πρόσωπο και το κρανίο. Τα μικρά παιδιά του ρίχνανε επί μ'ά δόλλη-ρη ώρα πέτρες, και καταρωόσανε να του βγά-λουνε και τα δύο μάτια. Όταν ξεψύχησε ο Φονφρέντ, όλο του το πρόσωπο δεν ήταν παρά ένας κόκκινος πολτός.

Ο Ζαν Πεϊρέκ παρευρέθηκε στα μαρτύρια του συστρωτιώτου του. Καταπονημένος από τα έγκλήματα της ράχης του, της κοιλιάς και του στήθους του, δεν είχε παύσει να δογγάζη προς μεγάλη χαρά των μαινίδων... Σάν ήρθε ή νύχτα, τον πετάξανε σε μια μάν-τρα, όπου τον δέσανε γορά σ' ένα στύλο, άφο

Τον πετάξανε σε μια μάντρα, όπου τον δέσανε...

είπανε πως την άλλη μέρα θαρχότανε ή σειρά του.

Η ώρα περνούσανε. Υπέφερε φορητά και μια άνευπητη απόγνωση τον είχε συγκλονίσει συγκορμα...

Κατά τα μετάνυχτα, άκουσε να τρώξη κάτι: ήταν ή άμπαρμένη πόρτα της μάντρας. Μια γυνίκα παρουσιάστηκε, φωτισμένη από το δόλωτο φεγγάρι, ένα πλάσμα με κόκκινες τρίχες σαν το τρίχωμα μιας άλεπούς, υ' ένα πρόσωπο λεκιασμένο από πελώριες φακίδες, με δόντια φορδίας και μικρά ξεπλυμένα μά-τια, λοξά σαν μάτια Κινέζας...

Η γυναίκα αυτή τούκανε νόημα να σωπί-ση. Ένα λυπημένο και γλυκό χαμόγελο πλά-νιότανε πάνω στη μορφή της. Μ' ένα μικρό μαχαίράκι έκοψε τα δεσμά του Ζαν Πεϊρέκ, έπειτα τούγνεψε να την ακολουθήση...

Τον ωδήγησε έξω από το χωριό, ανάμεσα σ' ένα δάσος από έλατα και σημύδες... Μο-λονότι ήταν τρομαχτικά κουρασμένος, κατά-λαβε πως έπρεπε να βολίξη δυο μπορούσε πιο γρήγορα. Ξαναβρέθηκε στη στέπα και την αυγή, ένα καινούριο δάσος παρουσιάστηκε...

Σταματήσανε εκεί. Μια μικρή καλύδα ήταν εκεί, όπου ή γυναίκα μπήκε μαζί με τον αιχ-μάλωτο. Μέσα και υπήρχανε άχρος και χλω-ρά φύλλα, που τα τοποθέτησε δυο μπορούσε καλλίτερα» έπειτα πληγάζανε...

Μείνανε εκεί πολλές μέρες. Η γυναίκα έβ-

γαίνει που και που, και έφερνε τρόφιμα: μύ-ρο ψωμι, αγγουρία, λαρό, λίγο τυρί. Μετα-χειριζότανε τον αιχμάλωτο με άπερη γλυκύ-τητα και με καποια συγκίνησι... Η πληγή κλειόσανε... Η νεότης φουντωσε σ' ανι-στατικός χυμός μέσα στην καρδιά και το κορ-μι του Ζαν. Έπειτα από οχτώ μέρες αβλή-σης, έτοιμος για τον άγωνα.

Ήταν ένα θαλακτικό πρωινό της άπραντης σλαβικής γής. Ο ήλιος χρύσιζε την καλύ-δα και σχηματίζε μεγάλες ελλειψοειδείς χρω-ματικές κηλίδες πάνω στο χυμα... Η γυ-ναίκα έκουσε το ψωμί και έτεινε μια φέτα στο στρατιώτη. Έκείνος ένοιωσε την ψυχή του να ξεχειλίζει από μιαν απεραντή ευγνωμό-νη, και ενωνόντας τα χέρια, είπε στη συντη-φο του:

— Η ζωή μου σ' ανήκει! Έκείνη άσφαλώς τον κατάλαβε: ένα σοβό-ρο χαμόγελο γλυστρήσε πάνω στο άσχημο πρόσωπο της, και μέσα στα μικρά ξεπλυμένα μάτια της. Μουρμούρισε με κατανύξι:

— Για σας λουμπλου! (Γ' αγαπώ).

Και ο Ζαν κατάλαβε αυτή την αλλόκοτη γλώσσα. Το στήθος του γέμισε από άνοι-αυτή ή άσχημη γυναίκα συνεκέντρωσε όλο τον έρωτα των ανθρώπων και των ζώων. Την έσφιξε πάνω στην καρδιά του και την πα-τρεύτηκε.

Αυτή είναι ή ιστορία που διηγήθηκε ή στρατιώτης, όταν γύρισε από την Ρωσία, σ' αυτούς που άπορήσανε, που τον έδιδαν να φέρνι μαζί του μια τέτοια σόζογ, ενή- ήταν ένα ωραίο παλληκάρι, θαρροτεταμένο με ήρωισμό, και δεν είχε παρά να διαλέ-ξει ανάμεσα στα πιο όμορφα κορίτσια του χωριό- όπου και αν ήθελε, για να την κάνει δική του. Και έλεγε συμπαραστατικά:

— Αν βλέπατε σαν και εμένα τον κακο-μοίρη, τον Έμμα-νουήλ Φονφρέντ να περνι-αν άκούγατε τον θάνατο, αν νοιάζατε το κορ-μι σας γεμάτο έγκλήματα, θα καταλαβίνατε πως και ή πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτή που μόρω-σε τη ζωή, περπάτω και απ' ότι μου την έ-δωσε ή ίδια μου ή μητέρα!

Z. PONT

ΕΥΣΕΒΗΣ ΠΟΘΟΣ

Ο περίφημος Γάλλος ομαιογράφος Άμπελ Φαίβο είναι και απ' τους πιο έξυπνους λαμπουριστάς.

Μια μέρα, σε μια συγκέντρωσι καλλιτε-χνών, άκουσε κάποιον νεαρό καυχήρη να έλαφρόμυαλο να λέρη:

— Εξέρετε, πούλησα το τελευταίο ταμείο μου τριάντα χιλιάδες φράγκα.

— Αδίκηθήκατε, του είπε ο Άμπελ Φαίβο.

— Γιατί ποιά λόγο;

— Γιατί γνωρίζω έναν που θαδινε και ο-ράντα χιλιάδες φράγκα, μονάχα για να ή-το το ταμείο σας.

— Μονάχα για να το ή; — Άχ! τι είναι το ταλέντο!... Μονάχα για να το ή!... — Να, είναι τυφλός!

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΙΛΟΓΟ

Όταν, αλλήτες μιά φορά πεντάρφανοι στους δρόμους, έναν έπιλογο σκληρό για τη ζωή θα πούμε, αυτή που μας έδωσαν με τραχιές τους δ- [μου] και τους καημούς μας έκανε ποτάμια να κυλούνε.

Με μιάν απόχρωση θαμπή στα δόλια πρόσωπά [μας], σά σατανάδες δλοσυνοί που τριγυρνάν στην [στοράτα] για κάποια άνειλκωτα, γλυκά, σθονομένα δνει- οά μας θα σπείταμε, κλαίνοντας τα περασμένα νεϊτά.

Η νύχτα θαχ η πα διαβή, τ' άστέρια θα να [σβήσουν] κα' μεις με δίψα στην καρδιά για τα παλιά [θα λείνε], ή λεικορόδινες πνοές τη νύχτα θα σκορπίσουν και μεις θωρόντας την, παρό για τη νυντιά [θα κλαίμε].

Και σάν φαντάσματα νεκρών, π' όταν λαλή [τ' δονήθ] στα σάβανά τους τα πλατεία τρέχουν για να [κρυφτούνε] μες σε σόκακια, σε σπηλιές, γυρεύοντας τη [λήθη]. θαρηστημένα απ' το μηδεν θα ν' άπνοκοι [θούμε].

M. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

ΗΣΟΥΝ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Ήσουν για μένα ή χαρά του κόσμου ή πα [μεγάλη] κα' αν μια ματιά δεν έρχοιες σε μένα τον [φτωχό], όμως—να τώξερες!—θαθεία μέσ' στην καρ- [διά] έλα βάλε, τα μάτια σου τα δόλωμα, πανώρηνο φυ- [λαχτό].

Κι' όστόσο, όταν σου έφερα, δειλός ποσοκ- [νητής] ένα φτωχό τραγούδι μου βγαλμένο απ' την [καρδιά] μου, μεις χουσανούλας ρόδινες και γώ δνει- [ρευτής], όμμε!... τον θρηνο άρμόνισα στη λύρα τη [φτωχιά] μου.

.... Γιατί δεν ήταν δνειρο... τα μάτια τα [γλυκά] που γλυκοθήρητα έπαξαν, με τα διαά μου [ματιά] κάποια του Μάη άγνόδρησι κα' άποφωφωτη [βραδυά], σ' άλλης άγάτης τράβηξαν τα πλάνα [πάτια].

Κι' όμως έδω μοι έλεες πη μια νύχτα μαγικά: —Σ' αυτόν τον κόσμο άλλον ποτέ δεν ένω ά- [γαπήσει!]

Άχ! της χαράς το λούλουδο ποίχα μέσ' στην [καρδιά], σ'όν παγωμένο άνεμο έχει φυλοροήσει... [ταλέντο!]

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ

ΒΡΑΔΥΝΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η νύχτα άργά-άργά προχωράει, και το φεγγάρι, μελιχρό και διπλωμένο μέσα σε κά- τι μικρά πονηλένια σιννεφάνα, διαβαίνει τον ούρανο θηλο, σκορπώντας δλουθε της ά- ομοστες αντίδες και πάει σιγοσβύνοντας πέρα θαθεία στη θάλασσα.

Έλα, δ' άγαπημένη, άπόψε που δλα είναι ήσυχα, δλα ήρεμα. Κύττα το φεγγάρι πως άρ- γοσβύνει πίσω απ' τα κίματα της θάλασσας: τα δέντρα ήσυχα γέγονε θλιμμένα τα κλω- νιά τους σ' ένα άτέλειωτο κλάμμα.

Όλα ήσυχα! δλα γαλήνια! Έλα, να ξα- ναποιήμε το παλιό μας τραγούδι σάν πρώτα. Γλύστρησε απαλά-απαλά μέσ' από το σπίτι σου, και έλα σάν δνειρο σάν άπτασία, μέσ' στην άγκαλιά μου να σφιχτούμε σ' ένα άνα- τριγυστικό άγκάλισμα—σάν άλλωτε—ένθ το φεγγάρι θα περνήν κα' ή νύχτα θλιπτή θα κλαίη το θάνατό του με χροσταλλένια δάκρυα.

Έλα να πλανηθούμε άποψε μοναχοί σε μέ- ση όπου άγκαλιόζονται τα ρόδα και ξεφυγούν οι κοίνοι απ' άγάπη... Έλα άπόψε, που δλα κοιμούνται ήσυχα και γαλήνια. Έλα!

ΜΕΧΤΟΥΜΠ

Θ' ΑΘΕΛΑ

Θάθελα ν' άνέθω πάλι εκείνο τ' άνηφοράκι του δουνού, που κάποτε λαγανισμένη σ' έ- τρεχε, και γώ έρχόμωνα τρεχάτος να σε φτάσω! Να καθίσω σε κείνο το βραχμά, δ- που ένα βράδυ σόβια πως σ' αγαπώ! Και θά- θελα πάλι να είσαι σ' ένα μάζι μου, και γώ να σου μιλώ να σου μιλώ για παρωμένα έρωτικά, τα σελινόφωτα βράδια! Και σ' να γελάς, να γελάς και γώ να σου σφαλώ το στόμα με φι- λιά! Κι' ύστερα πάλι θάθελα σ' εκείνη την τ' ανιά του κατηφορικού λορίσκου, κάτω απ' τη θεόσση δαλανιδιά, να κάτσουμε στο πρό- σινο γοστάρι, και τα πουλιά να στήσουνε τη συνουσία τους στα δέντρα... Πόσο θάθελα!...

ΚΥ-Σ ΓΚ-Σ

ΑΞΕΧΑΣΤΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Βοαδίζατε και στο νοσταλγικό καποκύλι- τια της μέρας διδ' ένοιατά καυκάια παρουσά- ονται καιωμένα από το καλόβολο χέρι της πύσης. Το γαλανό χρώμα τ' ουρανού παίρνει γλίες αποχρώσεις.

Με δήματα άργά προχωρά άριστορά! που ένω μια σισιά πτόνια κάγκελλα που ποστα- τείον τον διαβήτη από το πέσινο στα βράδια, δεξιά μιά δειροστονία... Ένα κάροσ πε- νά γεμάτο έσοδ' νότου, δ ήλιος δίνει σινά σινά κα' ή φωτεινές αντίδες του γίνονται ζωοφω- ορες, το χρώμα του γόστου γουάσνετα, δ κα- ποσέσης άναπτενάζει, λες και κινιές υσταλ- γίες πλημμυρίζουν το γέρινο στήθος του...

Ένω άκοιτά προχωράει... Τα κάγκελ- λα τώσα κλείνουν τα βράδια που έσποράβ- λουν δεν είναι άπότοια. Με παιδική χαρά ναθεδίσω σ' άκοιμιά! Μιά άσημμένα γουα- νή γαδίνει απαλά τα ναύακια γερά της θά- λασσας, λες και τα πάνει άνατολίτλα από το τρενό φίλνι της ήμερας. Άνάμεσα σε δυο βράδια στον στην άμμουδιά είναι απημένο ένα κοντάρι: μιά θάρα δεινιά υ' ένα κοντά- σκινί άγοσάλεται στο πήγαμε-καί-ελα του νεοού, ένα δίχτυ ψαράδικο είναι σωσάσμε- στην άμμουδιά κα' δ ψαρός σάν την καλή νο- λουρά, σκινιμένος και σιγανοτραγουδώντας ένα παλιό σκασό, το μαλαόνει.

Ο ήλιος έβωσε, και δ άποσπορής άφηνε τρένοντας το μνήμα της καλής βραδιάς. Ξαναπαίρνω τον δρόμο που θα με φέ- ρη στην πόλη. Τα δήματα σέπονται κοροσμένα κα' απ' τα μάτια της φαντασίας μου δεν υπο- ρεί να ξεφύγη ή εικόνα της βιοσσης δύσης... ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΑΠΙΑΝΝΗ

Ψές βράδυ προς το ήλιόγεμα, σε δρόμο στε- [νωπό], Τσιγγάνα που φανταστικές για δλους μοίρες [πλάθει] με σταματ' και λέει μου: άγόρι, θα σου πώ τη μοίρα σου, που έλέω πως κακά για σένα [έστάθη].

Το φόρεμά της μάζεε φαρδύ, παρδαλιώδ, και καθιστή στο πλάϊ μου, μέσ' σ'όν ματιάν [τά δάθη] σάν στήλωσε το μάτι της παρ'έξω, θαμπό, με κλόσσε: τέτοιος καίμης ποτέ σε με δέ [στάθη].

Όρα πολύ μου μιλαγε με τη γλυκειά φωνή [της] για την κακά τη μοίρα μου, την παιδική μου [τοέλλα], ως που μου λέει ξαφνικά.—Για δές, δ' Άπο- [σπερίτης!]

Καλή σου νύκτα: φεύγω πιά: αν θές να με- [της] έκει προς τα Πετράλωνα: για τ'ονομά μου, [ράτα:] θε να με βρης πολύ εύκολα!... είναι γνωστή [ή Καρλότα].

Σ. ΤΖΑΜΤΖΗΣ

ΔΕΝ ΣΑΣ ΕΞΕΧΝΩ

Δεν σας ξεχνώ, δεν σας ξεχνώ, ματάκια γα- [λαζένα:] πάντα θα φωσφορίζετε σάν φως δεγαλιό στή μνήμη μου, γιατί έσείς μια νύχτα βλου- [δένα] τώσα μου έγνωρίσατε τον θεικό παλιό.

Ήταν Άρτίλης τότενες... γήσο μιας δλα [θετά:...] και ελγε στήσε! Έστωχό χορό στής φιλοψωπές τ' άγόρι, όταν που όπιατε γλίες, όταν θωπεία σ' ένα δρομάκο άπόκεντρο, δειλά δυο-τόριε πα- [πές].

Και ήταν τόσο μαγικά, στη λάμνα γοητεία, τ' άσπασμένους έβινενα φ άπτασ φωτεινά!— και ένοιασα σ' δλόκληρο το σώμα μου μια θεία άνατοχίτλα ήδονή να το διαπερνά.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Στο νοί μου άνεξίτηλα γοητρήσε μιάν εικόνα κάποιας θλιμμένης, διοσσης, γλυκιάλης παρθένας...

Όπως την προαταντίκρησα τ' άπόδωχο έκείνο που τ' άγροαί άνάλαφα έπαξε μέσ' στα φύλλα...

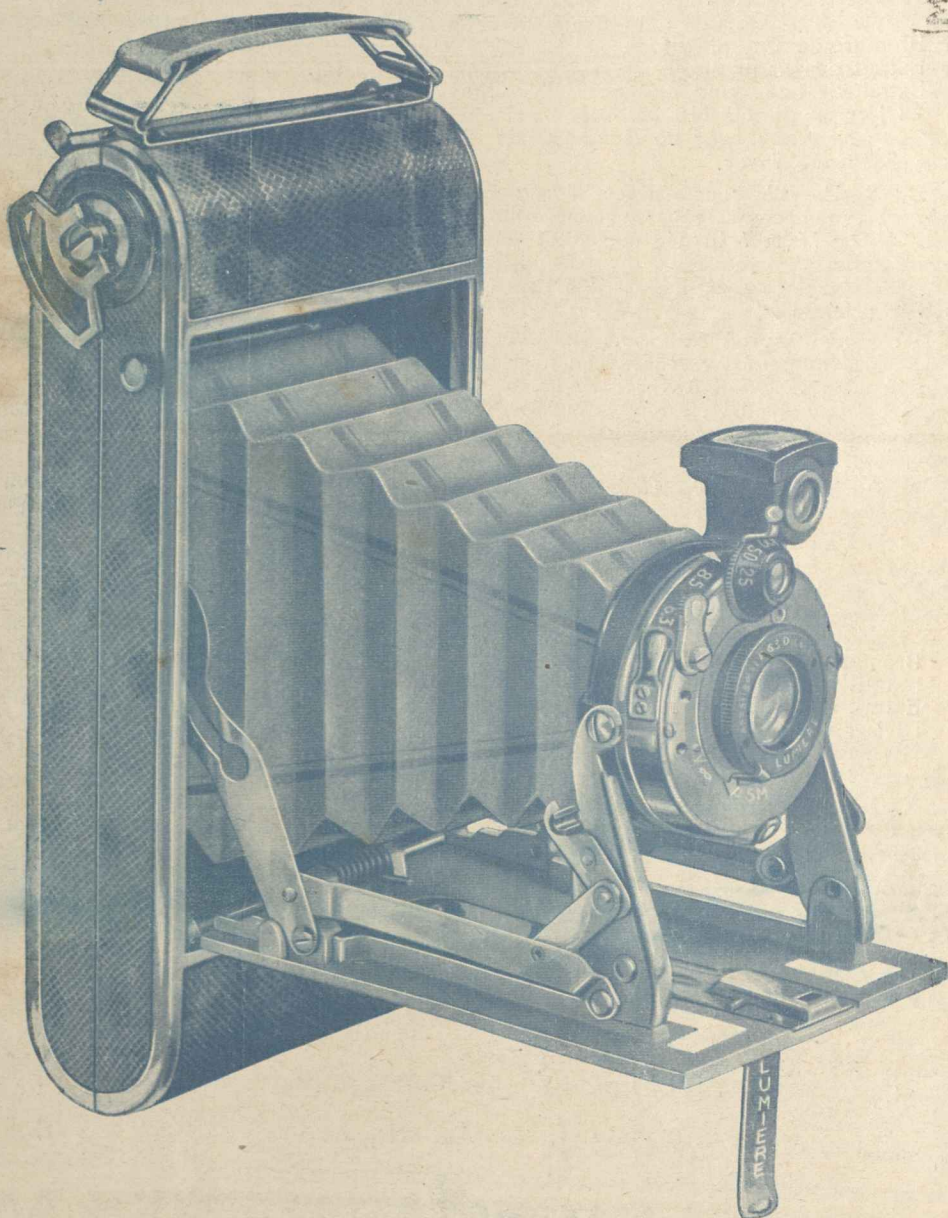
Κάποτε σάν σε δνειρο, έσώξαμε κα' οι δυο μας, και δ καρός στο πέσισμα έδωσε της καρδιάς μας.

Άξαφνα, άγριος γορισμός πλάνισε της καρδιάς μας, κα' έδωσε άναπάντεχα το κλάνο δνειρό μας...

Μά στην καρδιά μου έμεινε για πάντα ή εικόνα, της διοσσης γλυκιάλης και άδολης παρθένας...

ΜΑΝΟΣ Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

LUMIÈRE

NADA

Αὐτόματος 6×9

μὲ Φακὸν F 6.3

Ἀναστιγμὰτ

ΔΡΑΧ. 935

Η ΜΟΝΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ

Πωλοῦνται εἰς τὰ Καταστήματα :

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΚΑΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 2

ΦΥΣΑ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ 19

ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΡΜΟΥ 9

ΚΟΝΓΕΤΖΩΦ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

ΚΟΥΒΕΛΟΙ ΑΦΟΙ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 17

ΝΕΓΡΙΝΗΣ & ΣΙΑ ΘΗΣΕΩΣ 20

ΚΟΦΙΝΑΣ & ΓΙΑΚΟΒΗ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ

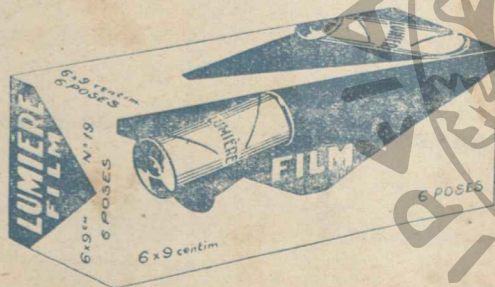
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 21

Ἀντιπρόσωποι καὶ διαρκὲς παρακαταθήκη:

Μ. ΚΟΦΙΝΑΣ & Κ. ΗΛΙΑΔΗΣ, ΕΡΜΟΥ 15 ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ τελειότερον

Θέλετε νὰ ἔχετε Φωτογραφίας;

Μεταχειρισθῆτε Φίλμ Λουμιέρ.